

นางสาวกิมจิ

กับ

แก๊งป๊อปป๊อ

ชุด นวนิยายไทย

“นางสาวกิมจิกับแก๊งกะป็น้ำปลา”

เขียน **อรรถพร คมขำ**

ออกแบบปก **ศุภชัย วรรณศักดิ์**

พิมพ์ครั้งแรก **มีนาคม 2555**

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ Braintertain Books

63/2240 หมู่7 หมู่บ้านเคหะธานี104

รามคำแหง160 ถนนสุขุมวิท3

แขวง/เขต สะพานสูง กทม. 10240

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท เคล็ดไทย จำกัด

โทร . 0-2225-9536-40

ISBN 978-974-7528-51-0

ราคา 170 บาท

พิมพ์ที่

หจก.ภาพพิมพ์

โทร. 0-2443-0226-7 แฟกซ์ 0-2433-8587

www.parbpim.com

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่อง “นางสาวกิมจิกับแก๊งกะป็น้ำปลา” นี้ เป็นผลงานพิมพ์ชิ้นแรกของสำนักพิมพ์ **Braintertain Books** แม้จะเป็นหน้าใหม่ในวงการหนังสือนวนิยายไทย และพ็อกเก็ตบุ๊ก แต่ผู้เขียนตลอดจนทีมงานและเพื่อนพ้องน้องพี่ของสำนักพิมพ์แห่งนี้ ล้วนแต่เป็นคนหน้าเก่าที่มีประสบการณ์ทำงานในวงการบันเทิงกันมาอย่างยาวนาน ทั้งงานนิตยสาร รายการทีวี ละครทีวีและภาพยนตร์ ซึ่งมีทั้งคนเบื้องหน้าที่ท่านอาจคุ้นตาและคนเบื้องหลัง ซึ่งหากมีโอกาสก็หวังว่าจะได้ชักชวนกันมานำเสนอผลงานเขียน ทั้งที่เกิดจากประสบการณ์หรือจินตนาการในโอกาสและเวลาที่เหมาะสมต่อไป ซึ่งแน่นอนว่าจะต้องผสมผสานด้วยสาระและความบันเทิงให้สมกับคำว่า **Braintertain** อย่างแน่นอน

ทางสำนักพิมพ์หวังว่าจะมีโอกาสได้สร้างสรรค์ผลงานที่มีความแปลกใหม่อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะกับนวนิยายไทย ที่นักอ่านจะไม่ต้องจำเจกับพล็อตเก่าๆ เดิมๆ อีกต่อไป อีกไม่นานเกินรอ ท่านจะได้พบกับนวนิยายหลากหลายแนว ที่จะบรรจงเขียนขึ้นเพื่อช่วยจุดประกายแห่งจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ในสมองของท่านให้ลุกโพร่งสว่างไสวราวกับแสงตะวัน...

ตัวอย่างชื่อของนวนิยายที่รอคิวเหล่านี้ มี อาทิเช่น (รักเธอไม่เคยตาย) แวมไพร์อโยธยา , กิ๊กรักต่างกรุ๊ปเลือด , หมอผีพันน้ำนม , เสียดฟ้ากาลิ , อสรพริตตี้ที่รัก , มัสมั่นแกงแก้วตา , เดชคัมภีร์คาสโนว่า , สุตรรักจักราศี , สะดุดรักสงครามฮวงจุ้ย , รอรักเธอวันสิ้นโลก , ผีแค่นคนคลั่ง ฯลฯ

พบกันใหม่ เร็วๆ นี้....

Braintertain Books

1นางสาวกิมจิ

กรุงเทพฯ เมษายน 17.55 น.

ภายในห้องผู้ป่วยพิเศษของโรงพยาบาล ชายชราในวัยเจ็ดสิบกว่าปีคนหนึ่งกำลังนอนรอนาที่สุดท้ายของชีวิตด้วยแววตาเงิบเหงาว่าเหวอย่างสุดประมาณ แม้จะมีสมบัตินับหมื่นล้าน มีผู้คนให้ความเคารพนับถือในคุณงามความดีที่สร้างไว้มากมาย แต่หลายสิบปีมาแล้วที่แววตาเช่นนี้ของท่านประธานฯสมชายเจ้าของกลุ่มธุรกิจยักษ์ใหญ่**บัวกรูป**ไม่เคยลบเลือนแปรเปลี่ยนไปเลย

ที่ระเบียงด้านนอกห้องมีบรรดาญาติๆและผู้บริหารคนสนิทสิบกว่าคนกำลังยืนรอเข้าเยี่ยมและหวังจะทราบอาการป่วยของท่านประธานฯอยู่ด้วยสีหน้าวิตกกังวล คุณนายเจียบหลานสาววัยสี่สิบกว่าแต่ยังสวยพริ้งของท่านสมชายกำลังสอบถามอาการป่วยลงของเธอกับคุณหมอรงค์รองผอ.โรงพยาบาลและเป็นแพทย์เจ้าของไข้

“พี่รงค์คะ อาการคุณลุงไม่ดีขึ้นเลยหรือคะ”

“เจ็บบ.. พวกเราในโรงพยาบาลทุกคนพยายามกันเต็มที่แล้ว แต่ดูเหมือนว่าคุณลุงท่านจะ..หมดกำลังใจไปแล้ว บางที..”คุณหมอรองศ์พูดเสียงอึกอัก แกวตาคุ่นคิด

“ไ้หมมอ..! พวกเราที่นี่ก็คนกันเองทั้งนั้น แกช่วยบอกหน่อยได้มั๊ยว่าพวกเราพอจะมีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจกันอีกซักกี่วัน”เป็นเสียงคำถามแบบขวานผ่าซากมาจากคุณนิพนธ์ญาติห่างๆที่เป็นผู้บริหารคนหนึ่งในกลุ่มบริษัทบัวรูป

“พี่นิพนธ์! ทำไมพี่พูดแบบนี้ล่ะคะ”คุณนายเจ็บบหันมามองหน้า ไม่พอใจ

“พี่ขอโทษถ้าเจ็บบจะโกรธ แต่ถ้าคุณลุงเกิดเป็นอะไรไปโดยไม่ได้เตรียมการเรื่องหุ้นเรื่องมรดกเรื่องพินัยกรรมไว้ก่อนละก็ คิดดูซิบริษัทในเครือตั้งยี่สิบกว่าบริษัท มูลค่าหุ้นตั้งเป็นหมื่นเป็นแสนล้านมันจะดูแลขนาดไหน”

ทุกคนพากันนิ่งเจ็บบเป็นเชิงเห็นพ้องเมื่อคิดถึงผลประโยชน์ส่วนตัวที่อาจถูกกระทบ บางทีนี่อาจเป็นสาเหตุหนึ่งของแกวตาคุ่นว่าเหวว่างเปล่าของท่านประธานฯสมชายด้วยก็เป็นได้

“ถ้าไม่มีปาฏิหาริย์ ผมว่า อาจจะไม่เกิน..สี่ห้าวัน...”คุณหมอรองศ์เอ่ยขึ้น เสียงไม่สบายใจนัก

มีเสียงอุทานเบาๆจากบางคนก่อนความเจ็บบจะเข้าเคลือบคลุม สีหน้าของแต่ละคนต่างดูเหมือนกำลังครุ่นคิดกังวลถึงผลจากการตายของท่านประธานฯสมชายที่จะเกิดขึ้นกับเฉพาะตน บางคนก็คิดว่าจะได้ผลประโยชน์มากก็เผลอผุดยิ้มออกมาอย่างลึมตัวบนใบหน้าที่ยังคงมีหน้ากากแห่งความเศร้าสวมทับอยู่

ตอนนั้นเอง จู่ๆก็มีชายหนุ่มหน้าตาทะเล้นยิววนคนหนึ่งเดินถือซองเอกสารแหวกเข้ามา กลางกลุ่มอย่างไม่เกรงใจเหล่าไฮโซฯอาวุโสทั้งหลายเลยแม้แต่่น้อย แถมยังปากปีจออกมาแต่ไกล

“ขอทางหน่อยครับ คุณลุงคุณป้า..มานัดชุมนุมซ้อมรำมวยไท่เก๊กกันแถวนี้ไงครับ ไม่รู้
เธอครับว่าที่นี่มันโรงพยาบาล..”

หลายคนมีสีหน้าไม่พอใจ แต่ก่อนจะขยับปากด่าแบบไท่เก๊กรวมพลังหยินหยางชาย
หนุ่มคนนั้นก็เดินมาถึงที่หน้าประตูแล้ว

“คุณหมอรงค์ไช้มัยครับ ผมนักสู้บเอกชน ตึก สืบอุตุลุด! เจ้านาย..สั่งให้ผมมาพบเรื่อง
ด่วนเลยครับ”

“อ้อ ครับ ท่านสั่งผมไว้เหมือนกัน”หมอรงค์พูดพร้อมกับรีบเปิดประตูห้องพานักสู้บตั๊ก
เข้าไปทันที คนอื่นๆขยับจะตามเข้าไปบ้าง แต่นักสู้บตั๊กชะโงกหน้าทะเล้นออกมาแล้วพูดขึ้น
ก่อนจะปิดประตูว่า

“ขอโทษ! เป็นความลับครับ ใครแอบฟังขอให้เป็นริดสีดวงทวาร...ถ้าเป็นอยู่แล้วก็ขอให้
อักเสบ”

หลายคนแอบสะดุ้ง เผลอคลำก้นตัวเอง..

หมอรงค์พานักสู้บตั๊กมานั่งที่ข้างๆเตียงของท่านสมชายที่ร่างกายระโยงระยางไปด้วย
อุปกรณ์ช่วยชีวิตสารพัดเท่าที่เงินจะหาซื้อได้

“ค่อยๆพูดนะครับคุณตั๊ก อย่าทำให้ท่านเหนื่อยหรือตกใจเป็นอันขาด”หมอรงค์พูดย้ำ
ก่อนจะถอยไปนั่งตรงโซฟาที่มุมห้อง คอยสังเกตอาการ

“สวัสดิ์ครับเจ้านาย ผมตั๊กครับ ที่ท่านสั่งให้ไปสืบเรื่อง....”

นักสืบตั๊กหีบกระดาศไบนึงออกมาจากในช่อง แล้วใช้สองมือจับภาพไว้ตั้งขึ้นสูงให้ท่านสมชายเห็น ภาพนั้นเป็นภาพถ่ายเอกสารจากต้นฉบับภาพสเก็ตดินสอ เป็นรูปของชายหนุ่มหน้าตาอ่อนช้ำดีคนหนึ่งในชุดเครื่องแบบที่ดูคล้ายชุดทหารในยุคหลายสิบปีก่อน

“เมื่อสามวันก่อน มีผู้หญิงเกาหลีนึงเอาภาพนี้มาสอบถามคนแถวๆบ้านเดิมของท่านที่อยู่ชานเมือง บอกว่าต้องการหาญาติที่ชื่อ...สมพร..เป็นอะไรกับเจ้านายรีเปล่าครับ”

ท่านสมชายค่อยๆหันหน้ามามอง และในทันทีที่เห็นภาพวาดนั้น ดวงตาของท่านพลันเบิกโพลง แววตาดูพุ่งพล่าน เต็มไปด้วยความหวังอีกครั้ง

“ตอนนี้เธอกลับเกาหลีไปแล้ว แต่ผมสืบจากที่อยู่ของเธอทิ้งไว้แล้ว เธอชื่อโบอาครับ ซอโบอา!”

โดยไม่คาดคิด ท่านสมชายถอดเครื่องช่วยหายใจออกจากปากเพื่อที่จะได้มีโอกาสพูด..

“พาเธอมาพบฉัน ก่อนฉันจะตาย ต้องพามาให้ได้!”

เสียงสัญญาณเตือนจากเครื่องช่วยชีวิตดังขึ้น หมอรงค์ผลุดลุกขึ้นจากโซฟาอย่างร้อนรน พยายามจะใส่หน้ากากออกซิเจนให้ท่านสมชายอีกครั้ง แต่ท่านไม่ยอม ประตูห้องถูกเปิดออก บรรดาญาติๆของท่านสมชายที่รออยู่นอกห้องต่างกรูกันเข้ามาด้วยสีหน้าตกใจ

“ผมจะพยายามอย่างสุดความสามารถรับท่าน”นักสืบตั๊กกระล่ำระล่ำรับคำสั่ง

“พาเธอมา...แล้วฉันจะให้นาย...ร้อยล้าน!”

เป็นคำพูดสุดท้ายของท่านสมชายก่อนที่บรรดาหมอกับพยาบาลจะจับท่านใส่หน้ากากออกซิเจนและทำทุกอย่างเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอาการหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน ขณะที่ประโยคสุดท้ายที่ได้ยินทำให้ทุกคนหันไปมองนักสืบตั๊กเป็นตาเดียวกัน เหมือนกับอยากจะถามว่า ใครกันที่มีค่าถึงร้อยล้านเพียงแค่ว่าพามาพบท่านสมชายเท่านั้น แต่ดูเหมือนคนที่ถูกจ้างมองอยู่เองก็กำลังงุนงงสงสัยสุดขีดเช่นเดียวกัน

“ผมจะพาเธอมาพบท่านให้ได้ครับ เจ้านาย!”

นักสืบตึกพุดขึ้นหลังจากหายงุงงในอีกหลายนาทีต่อมา ภายหลังจากที่เสียงในสมอ่งที่มีแต่คำว่าร้อยล้านๆดังก้องสะท้อนเข้าไปซ้ำมาเหมือนกำลังฟังเพลงแร็ปกวนประสาทค่อยๆแผ่วเบาลง เป็นเวลาที่แพทย์และพยาบาลได้ช่วยแก้ไขให้ท่านสมชายพ้นจากอาการหัวใจวายเฉียบพลันได้สำเร็จแล้วเช่นกัน

แต่เมื่อนักสืบตึกมองหาไปรอบตัว เขาก็พบว่าภพवादและซองเอกสารที่มีข้อมูลของซอโบอาหญิงสาวที่เขาจะต้องตามหาเพื่อเงินร้อยล้านได้อันตรธานหายไปเสียแล้วอย่างลึกลับไร้ร่องรอย...

สองวันต่อมา.. กรุงโซล เกาหลีใต้ 6.00 น.

แสงแรกแห่งรุ่งอรุณส่องลอดช่องม่านหน้าต่างเข้ามาภายในห้องนอน กระแทกกับผิวขาวผ่องของหญิงสาวที่นอนหลับคร่ำครึเพราะความหนาวเย็นของยามเช้าอยู่คนเดียว วงหน้าหวานสวยใสชวนมองเหมือนดารากาาหลี แต่เมื่อเพ่งพินิจดูให้ชัดขึ้น จะแลเห็นได้ว่าเธอสวมเข็มขัดตากว่าสาวสวยเกาหลีทั่วไป

เสียงนาฬิกาปลุกจากตุ๊กตารูปไก่ที่ข้างเตียงดังขึ้นเป็นคำทักทายภาษาเกาหลี

“อันนียองฮาเซโย ๗ ๗ (สวัสดี๗๗)”

หญิงสาวพลิกตัวงัวเงียเอื้อมมือไปปิดทั้งที่ยังหลับตา แต่ก็สะดุ้งเข้ากับร่างๆหนึ่งที่นอนขวางอยู่ทำให้เธอต้องลืมตาขึ้นดู เป็นเวลาเดียวกับที่ร่างๆนั้นก็หันมามองเธอเช่นกัน

..แต่สิ่งที่หญิงสาวเห็นในแสงสลัวยามเช้านั้นคือร่างของผู้ชายคนหนึ่ง ใบหน้าขาวซีดราวกระดาษ ขณะที่รอบของตาเป็นรอยเขียวคล้ำบวมแต่นัยน์ตาแดงกล่ำน่ากลัวราวกับซากศพ!

“อู๊บ...โดรากาศีดา(ศพคนตาย)!”

หญิงสาวอุทานอย่างตกใจพร้อมกับสัญชาตญาณป้องกันตัว เธอยกเท้าขึ้นถีบร่างนั้นอย่างแรงด้วยท่าเทกวโนโดจนร่างนั้นกระเด็นตกจากเตียงลงมาเสียงดัง ตู๊บ..แอ๊ก! พร้อมกับเสียงร้องโอดโอยดังขึ้น

“ไอ้ย! อีนังบัว! อีเกาหลีบ้า นี่แกถีบฉันทำไมยะ”

เสียงนั้นพูดขึ้นเสียงสูงเป็นภาษาไทยด้วยความโกรธทำให้หญิงสาวที่อยู่บนเตียงนี้ลุกขึ้นได้ ค่อยๆชะโงกหน้าลงมาดูที่พื้นข้างเตียง

“นั่งแต่บ...แกเองหรือ”เสียงอ่อยๆแกมนี้กผิด

“ก็ฉันนะสิ ถ้าไม่ใช่ฉันแล้วแกนี่กว่าเป็นใครยะ นังบัว”

ชายหนุ่มหุ่นผอมบางที่ถูกเรียกว่านั่งแต่บลุกขึ้นยืนกรีดนิ้วชี้หน้า ส่วนมืออีกข้างยังคลำสะโพกที่ตกลงมากระทบกับพื้นห้องจนเคล็ด

“ก็...เดี๋ยวก่อน...ฉันชื่อโบอา ภาษาเกาหลีแปลว่าเพชร.. ดังนั้นชื่อไทยของฉันคือเพชรรา! ไม่ใช่ดอกบัว บอกก็ครั้งแล้ว หัดจำซะบ้าง”หญิงสาวเห็นท่าไม่ดี เลยพาลหักมุมเลี้ยวเปลี่ยนเรื่อง

“ยะ แม่เพ็ดดีกรีไอ้ย แม่เพชรรา..(ทำเสียงตอแหลมาก) แล้วฉันก็บอกหล่อนก็ครั้งแล้ว เหมือนกันที่ฉันชื่อว่าเด็กหรือน้องต๊อดเด็ก ไม่ใช่แต่บที่หมายถึงการเหน็บหรือหนีบอวัยวะบางอย่างไว้ไม่ให้ปรากฏสู่สายตา ดังนั้นถ้าแกอยากให้ฉันเรียกชื่อแกให้ถูกแกก็ต้องเรียกชื่อฉันให้ถูกก่อนด้วย เข้าใจมั้ยยะ”

“เข้าใจยะ แต่ไม่ทำ เดี๋ยวะจะหาว่ากลัว”โบอาแกล้งทำเสียงตอแหลพอกัน ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นสีหน้าดู

“ว่าแต่แก่นะ....เข้ามานอนในห้องชั้นได้ยังไง แล้วทำไมต้องโป๊หน้ายังกับศพแบบนี้ด้วย...กัมจากिया! (ตกใจหมดเลย!)”

“จะบ้าหรือ ที่ใช้พอกหน้าเนี่ยเป็นครีมรกเกาะจากออสเตรเลียเชียวนะยะ พี่เบิร์ดยังใช้เลย”แต่ก็จิบปากจิบคอเถียง

“ครีมรกเกาะ แต่คนพอก.. รกโลก”

“นั่งคนอกตัณญู เรื่องเมื่อคืน...แกจำไม่ได้รีไรงว่าที่ชั้นต้องตาเขียวหน้าซ้ำจันต้องโป๊หน้ารักษาโฉมแบบเนี่ย ก็เพราะแก่นี่แหละตัวต้นเหตุ”

โบอาทำหน้าที่ปวดหัวแบบคนเมาค้าง เขามีเคาะหัวตัวเองเบาๆ ยิ้มเขินๆ ผู้ชายดูแล้วคงรู้สึกวุ่นวายแต่กะเทยอย่างแต่กเห็นแล้วยิ่งหมั่นไ้มากขึ้น

“อ้อ..อ้อเจ็ดปาเม ชูลีล นอมู มานี มาชียอชโย(เมื่อคืน สงสัยคงจะดื่มเหล้ามากไปหน่อย)”

เพราะปรับโหมดสมองไม่ทัน โบอาเลยผลอรัฟิงออกมาเป็นภาษาเกาหลี

“เริ่มจำได้แล้วหรือจะว่าเมื่อคืนนี้พวกเราสี่คน มีชั้น แก นังแพรวี่แล้วก็นังเบลลี่ไปนั่งกินโซจู(เหล้าเกาหลี) ในไปจังมาซาแถวๆบังแบดงด้วยกัน...”

ไปจังมาซาหมายถึงร้านรถเข็นหรือเพิงร้านชั่วคราวที่ใช้ผ้ายางหรือผ้าพลาสติกกันแล้วมุงหลังคาเป็นเต็นท์หลังเล็กๆเรียงรายอยู่ตามถนน มีคอกเหล้ามานั่งดื่มสังสรรค์หลังเลิกงานกันอย่างที่เห็นกันบ่อยๆในละครทีวีเกาหลี ส่วนย่านบังแบดงนั้นอยู่เลยสะพานข้ามแม่น้ำฮานไปทางคังนัม มีร้านเหล้าร้านเล็กร้านน้อยเรียงรายอยู่มากมาย

โบอาพยายามนึกถึงเรื่องเมื่อคืน ภาพค่อยๆแฟลชแบ็คย้อนกลับเข้ามาประกอบคำบรรยายของแต่ก

“...ระหว่างที่เรานั่งกินเหล้ากันอยู่ พวกแก๊งกะเทยต่อแหลบริษัทอินจองทัวร์ที่ชอบใส่ร้ายชอบแย่งลูกค้าบริษัทเราเข้ามาในที่โต๊ะข้างๆสี่คน ...แล้วหลังจากนั้นก็เริ่มแซวกัน เพิ่มดีกรีเป็นค่าแล้วก็ขำขำของใส่กัน สุดท้ายแก่นั้นแหละที่เดินเข้าไปต่อนั่งอีกก็ปากปลาร้าจนหน้าคิดว่าสลบคาจานหอยโฮงฮับ...สะใจนะ แต่ก็น่าเสียดายหอยจานนั้นจริงๆ”

ในหัวของโบอาเริ่มปรากฏภาพสโลโมชั่นของสองแก๊งที่เป็นกะเทยไทยสองฝ่ายเจ็ดคนกับสาวเกาหลีตัวจุดชนวนอีกหนึ่งได้ตบตีหยิกข่วนกันวิ๊ดวิ๊วท่ามกลางสายตาทะลึงตาเกาหลีเมามุงที่ยืนเชียร์กันอย่างสนุกสนาน โบอาเอามือกุมหน้าผากตัวเองเมื่อคิดว่าทำแบบนั้นไปได้ยังไง

“แล้วใครชนะ...” โบอาถาม เพราะภาพจำในสมองเริ่ม error เพราะฤทธิ์เมาค้างจากเหล้าไซจู

“แหม ก็ต้องเป็นพวกเรานะสิ กะเทยกระดุกอ่อนอย่างพวกแก๊งอินจองนะ เจอกะเทยทหารพรานอย่างยายแพรวี่คนเดียวก็จบแล้ว แต่ขั้นนี้ดียะ คนงามอย่างขั้นนี้เป็นแนวนักรักนะไม่ใช่นักรบ...ก็เลยโดนใครก็ไม่รู้ตอยเข้าเต็มเบ้าตาจนเขียวบืดแบบเนี่ย....ก็เพราะแก่นี่แหละ...นั่งบ๊ว!”

“ค่อยยังชั่วหน่อยที่แก๊งเราชนะ...ส่วนแก ขอบตาเขียวก็ดีแล้วนี่ จะได้ไม่ต้องเปลืองอายแซโดว์...ว่าแต่ แกตั้งนาฬิกาปลุกแต่เช้าทำไม...วันนี้วันหยุดไม่มีทัวร์ลงซะหน่อย” โบอาท้วงขึ้นขยับตัวทำท่าจะลงนอนต่อ

“ว๊าย! ตายแล้ว แกลืมไปแล้ววี่ไงว่าวันนี้มีทัวร์พิเศษ... รายการทีวีจากเมืองไทยจะมาถึงเช้านี้!”

โบอาลุกพรวดขึ้น ฟุ้งตัวไปที่ห้องน้ำทันที กำลังจะปิดประตูแต่ถูกแต่กริบแห่ทำกันไว้ก่อนไว้วาย

“ให้ชั้นเข้าด้วยสิ แกเข้าห้องน้ำนานมาก”

“ไม่ได้ ถึงแกจะเป็นกะเทย แต่ตรงนั้นก็ยังเป็นผู้ชายอยู่นะยะ” โบอาเถียง พยายามจะปิดประตู

“ทำยังกับไม่เคยเห็น...“แต่ก็ทำหน้าย่นใส่

“ก็เพราะเคยเห็นแล้วนะสิ ถึงไม่อยากเห็นอีก”

โบอาทำหน้ายู่คึ้นแล้วเตะใส่เท้าจนแต่กต้องหดเท้ากลับมา โบอารีบปิดประตูห้องน้ำทันที ทิ้งให้น้องต็อกแต่กทุบประตู ยืนตดไปปิดตัวไป โวยวายไปอยู่นอกห้อง

“จำไว้เลยนังโบอา...นังเกาหลีนรก! “

2. แก๊งกะป็น้ำปลา

8.20น. สนามบินอินชอน

ท่าอากาศยานนานาชาติอินชอนซึ่งติดอันดับสูงของสนามบินชั้นนำของโลกมาตั้งแต่เปิดใช้แทนสนามบินนานาชาติคิมโปเมื่อปีพ.ศ.2544 ตั้งอยู่บนเกาะยางจอง อินชอนเป็นเมืองท่าเรือและอุตสาหกรรมสำคัญ ห่างจากกรุงโซลราวหนึ่งชั่วโมงทางทิศตะวันตก ตอนที่โบกกับแท็กซี่มาถึงสนามบินก็สายกว่าเวลานัดราวยี่สิบนาที แพรรี่กะเทยทหารพรานแต่งหญิงกับเบลล์ผู้หญิงข้ามเพศหน้าหวานร่างอ่อนแอที่ผ่านการฉะเรียบร้อยแล้วยืนหน้าบึ้งอยู่ข้างๆ รถบัสเล็กที่จอดรอคณะทัวร์รายการทีวีจากเมืองไทย เห็นได้ชัดว่าเบลล์ก็แต่งหน้าหนากว่าปกติเพื่อปกปิดร่องรอยของสงครามเมื่อคืน ส่วนแพรรี่นั้นดูเหมือนจะไม่มีริ้วรอยขีดข่วนอะไรให้เห็น คณะจากรูปร่างแล้ว รถสิบล้อวิ่งชนที่ความเร็วเกินกว่าร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงเท่านั้นที่จะให้ผิวเธอถลอกได้

“แเว นีดเก วาซอโย?(ทำไมมาสาย?)...” แพรรี่ดูนาฬิกาแล้วพูด ยิ้มเหี้ยมๆ กับโบอา

“พวกแกสองคนมาสาย ตามกฎ กรุ๊ปทัวร์นี้พวกแก...ต้องเป็นเบ้!”เบลล์ยิ้มเย้ย กริดนิ้ว
แบบคุณนายชี้หน้าทั้งสอง

โบอากับแต้กหันมาทำหน้าย่นใส่กัน โทษกันไปมาถึงสาเหตุที่มาถึงสนามบินช้า

“แล้วลูกค้าผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองออกมารีลัง”แต้กถามขึ้น ทำเป็นเสียงเข้มเออการ
เอางาน

“ผ่านออกมาเกือบครบแล้ว แต่ยังมีบางคนเข้าห้องสอบพิเศษของตอมอ(ตรวจคนเข้า
เมือง)อยู่ ลูกค้าหิวมากพวกชั้นเลยออกมาจะเอาน้ำกับอาหารเข้าไปให้นี่แหละ แต่ตอนนี้คงไม่
ต้องยกไปเองแล้วเพราะมันเป็นหน้าที่ของ...พวกเบ้!”

โบอากับแต้กทำหน้าอ บ่นกระปอดกระแปดก่อนจะหยิบแพ็คน้ำกับถุงใส่
แฮมเบอร์เกอร์เต็มสองมือเดินนำหน้าเข้าไปในสนามบินโดยมีเบลล์กับแพรวีเดินลัดลาเรียงว่า
มาดคุณนายตามมาข้างหลัง

เมื่อทั้งสี่เดินเข้าไปตรงที่นั่งพักใกล้ทางออกสนามบิน ลูกทัวร์ชุดที่มงานรายการทีวีจาก
เมืองไทยมานั่งรออยู่แล้วหกคน เป็นหญิงสี่ชายสอง พร้อมสัมภาระกองใหญ่ทั้งเสื้อผ้าและ
อุปกรณ์ถ่ายทำ ทุกคนดูท่าทางอ่อนล้าสะสมสะสมเพราะนั่งเครื่องบินมานานกว่าห้าชั่วโมง
และเวลาที่เกาหลีก็เร็วกว่าเมืองไทยราวสองชั่วโมง ดังนั้นเวลาของระบบร่างกายของชาวคณะ
จึงฟังจะเป็นเวลาหกโมงเช้าเท่านั้น แต่ผู้ชายสองคนในคณะที่หันมาเห็นโบอาเข้าก็เริ่มมีท่าทาง
ตาสว่างคึกคักขึ้นมาทันที

แต่ที่น่าแปลกก็คือ ผู้หญิงวัยสี่สิบกว่าที่แต่งตัวไฮโซซึ่งดูเหมือนว่าทุกคนในคณะจะ
เกรงใจก็จ้องมองโบอาด้วยสายตาแปลกๆด้วยเช่นกันจนโบอาเองก็รู้สึก เธอหันไปยิ้มให้ แต่
หญิงไฮโซคนนั้นกลับแกล้งเฉไปมองเสียทางอื่น ไม่ยอมสบสายตาดูด้วย

“มาพร้อมกันหมดครบทุกคนรึยังคะ...” แพรี่ถาม พยายามตัดเสียงให้หวาน ตัดกับหน้า
โหด

หญิงสาววัยรุ่นหน้าตาน่ารักแต่ท่าทางโก้ๆไม่มั่นใจตัวเองคนหนึ่งยกมือเหมือนอยู่ใน
ชั้นเรียนก่อนตอบ

“เหลือพี่อีกคนหนึ่งคะ.. พี่คือเป็นโปรดิวเซอร์และพิธีกรคู่ของหนูคะ”

เธอชื่อน้องจ๊ีบ พิธีกรหญิงประจำรายการซึ่งมากับคุณแม่เจ๊ียบหญิงแต่งตัวไฮโซๆที่แอบ
มองโบอาด้วยสายตาแปลกๆคนนั้นนั่นเอง

“ตรวจคนเข้าเมืองของเกาหลีเนี่ยขึ้นชื่อมากเลยคะเรื่องความเฮี้ยบ บางทัวร์นะคะโดน
จับส่งกลับตั้งหลายคนนะเพราะเค้าสงสัยว่าจะเป็นพวกแฝงกับทัวร์แล้วหนีเข้าเมืองแอบไป
ทำงานแบบไม่มีใบอนุญาตนะคะ” เบลล์พูดให้ข้อมูลเชิงอธิบายว่าทำไมแต่ละคนจึงต้องใช้เวลา
มากกว่าตรวจคนเข้าเมืองของประเทศอื่นๆที่เคยเจอมา

“แล้วนี่ถ้าโปรดิวเซอร์ไม่ผ่านตอมอแล้วโดนส่งกลับเมืองไทย พวกเราจะทำยังไง” เสียง
ถามขึ้นจากผู้หญิงวัยยี่สิบห้าที่กำลังตรวจเช็คสภาพพาสปอร์ตอยู่ เธอเป็นตากล้องชื่อจ๋า

“งั้นก็...ไม่ต้องทำงาน เทียวกันอย่างเดียวเลย” เสียงตอบดังมาจากหนุ่มหน้าทะเล้นวัย
เดียวกัน แต่ไว้หนวดไว้เคราแถมแต่งตัวเสื้อผ้าแบบกึ่งเลียนแบบชาวกะเหรี่ยง เขาคือนาย
นกเขา ศรีเอทีพี ประจำรายการ

มีเสียงเฮฮาขบขันจากหลายๆคนในคณะ

“ก็ได้ แต่เงินจ่ายกันเองนะ” หญิงร่างอ้วน ชาวหมวยวัยสามสิบกว่าๆพูดขัดคอขึ้น เธอ
คือพี่แจ้ว ฝ่ายประสานงานและการเงินของรายการ

“... เจ้าของบริษัทมาเอง ถ้าพวกเราแย่งจ่ายมันจะเป็นการดูถูกความรวยกันเกินไป
ใช่มั้ยครับ...น้องจ๊ีบ” นายใหม่หน้าตาตลกทะเล้นไว้หนวดแบบอาร์ตติส ตากล้องอีกคนที่กำลัง

ตรวจสอบอุปกรณ์ไวร์เลสและไมค์หัวกล้องสำหรับบันทึกเสียงอยู่พุดขึ้น แล้วหันไปถามน้องจีบสาวสวยวัยรุ่นหน้าตาน่ารักคนนั้น ทำให้ชาวไกด์ทั้งสี่คาดเดาได้ทันทีว่าหญิงวัยกลางคนไฮโซๆ คนนั้นเป็นเจ้าของบริษัทและคงเป็นมารดาของน้องจีบด้วย

“แหม คุณแม่น่ะ เค็มจะตาย...”

น้องจีบทำป๋องปากแบบลิเกแล้วพุดเป็นเสียงบ่นเบาๆ แต่ทุกคนก็ได้ยินทำให้มีเสียงหัวเราะครืนจากชาวคณะตามมา ขณะที่มารดาของเธอหันมาตีลูกสาวเบาๆ แก่เขินแต่ไม่ได้จริงจังอะไรนัก แล้วก็พลอยหัวเราะตามทุกคนไปด้วย

ดูเหมือนว่า จะเป็นบริษัททำรายการทีวีเล็กๆที่น่ารัก ทุกคนสนิทสนมกันดีและไม่มีพิธีรีตองหรือแบ่งชั้นวรรณะอะไรมากมาย.. โบอาและเพื่อนไกด์ทั้งสามคิดเหมือนกัน แต่ว่าโดยธรรมเนียมปฏิบัติของชาวไกด์นำเที่ยวแล้ว พวกเขาจะต้องรักษาระยะห่างกับลูกค้าไว้ในระดับหนึ่งอยู่เสมอ เพราะถ้าพวกเขาารู้สึกเป็นเพื่อนกับลูกค้าเมื่อไหร่ โอกาสของรายได้ในหลายๆส่วนของอาชีพไกด์ก็จะหายไปทันที

น่าเสียดายที่มีตราบาปของคนเราในยุคปัจจุบัน ได้ถูกกางกั้นด้วยผลประโยชน์และหน้ากากสังคมที่เพิ่มทับทับซ้อนกันหลายชั้นขึ้นไปทุกที...

“นั่น พี่ก็องออกมาแล้ว..”

เสียงพุดอย่างร่าเริงของน้องจีบดังขึ้น ทำให้ชาวไกด์ทั้งสี่หันไปมองตามเสียงทันที ภาพที่เห็นคือชายหนุ่มหน้าตาหล่อคมเข้ม สูงสมส่วน วัยราวๆยี่สิบหกยี่สิบเจ็ดปี แม้จะแต่งตัวด้วยเสื้อยืดกางเกงยีนส์แต่ยิ่งดูโดดเด่นน่ามอง ทำให้ทั้งเด็ก เบลล์และแพรวีเผลอมองตาเยิ้มเคลิ้มฝันทันที

“...มีนม(หล่อจ้ง)..” เบลล์เผลออุทานเป็นภาษาเกาหลี

“...มีอกโก ชิปปอโย..(อยากกินจ้งเลย)” แพรวีเผลอพุดเกาหลีบ้าง น้ำลายไหลยืด

“ยายบ้า นั่นมันผู้ชายนะ ไม่ใช่แยมโรล” ตีอกแต่ก็พูดแย้งแพรวี่ แต่ต่ายังจ้องมองเคลิ้ม

โบอาเอามือแกว่งผ่านตาเพื่อน แต่อาการเคลิ้มคนหล่อของทั้งสามก็ยังไม่สะดุด

“ตื่น...ตื่นได้แล้ว...” โบอาพูด เขย่าตัวเบลล์กับแพรวี่

เบลล์ได้สติ หันมามองหน้าสวยหวานของโบอา แกว่งตาแอบอิจฉา แล้วเบลล์ก็เอ่ยขึ้นกับโบอา น้ำเสียงที่เล่นที่จริง

“วอนชู!(ศัตรู)”

“ใช่! ตอนนี่เราต้องเป็นศัตรูกัน ใครดีใครได้” ตีอกพูดเชิงสนับสนุนนโยบายเล่นเกมส์แย่งผู้ชายแก่งกันของเพื่อนๆ ไกด์ทัวร์ที่ปฏิบัติกันมาเป็นปกติ

“ผู้ชายคนนี้ เสรีจิ้นแน่!”

แพรวี่พูดพลางยิ้มอย่างมั่นใจ ทำให้เพื่อนทั้งสามหันมามองเป็นตาเดียวกัน

“จิ้นมั่นใจ!”

แพรวี่พูดช้า ก่อนจะหัวเราะออกมาแบบไม่มีเหตุมีผล ทำให้เพื่อนทั้งสามนึกเห็นภาพชายหนุ่มถูกแพรวี่ต้อยท้องจนตัวออกก่อนจะถูกลากเข้าไปในห้อง ตามมาด้วยเสียงฉีกเสื้อผ้าและเสียงหัวเราะของแพรวี่ดังออกมาจากในห้อง

“ทำไมจิ้นต้องมาเป็นเพื่อนกับพวกบ้าพวกนี้ด้วยนะ...” โบอาส่ายหน้า พึมพำกับตัวเองเบาๆ

โปรดิเวเซอร์และพิธีกรรูปหล่อเดินมาถึงกลุ่ม ยิ้มเนือยๆ ก่อนพูดเชิงอธิบายกับทุกคน

“โดนชักแทบแย่นะครับ พอดีพาสปอร์ตผมเคยเข้าประเทศที่มีพวกหัวรุนแรงหลายครั้ง สงสัยจะกลัวว่าผมจะเป็นพวกผู้ก่อการร้าย...” ก้องพูดแข็งๆ

“แหม หน้าตาอย่างก้องเนี่ยเจ๊ว่าน่าจะเป็น..ผู้ก่อการรัก..จริงมัยทุกคน” คุณนายเจ๊ียบ
เอ่ยหยอกขึ้นอย่างสนิทสนม เรียกเสียงเฮฮาวิดีว๊วจากชาวคณะในอารมณ์ฉิ่งฉับทัวร์แบบไทยๆ
จนคนในสนามบินหลายคนหันมามอง ทำให้ฝ่ายรักษาความปลอดภัยของสนามบินสองสาม
คนเริ่มขยับตัวจ้องมองมา ...

“อ้อ...มาครบกันแล้ว งั้นเราออกไปที่รถกันเลยดีกว่านะฮะ” แต้กเห็นท่าไม่ดีหลังจากหัน
ไปสบตาเข้ากับรปภ.เกาหลีหน้าดู

ทุกคนเห็นพ้อง ขยับตัวช่วยกันยกข้าวของสัมภาระและอุปกรณ์ถ่ายทำเดินตามไกด์ทั้งสี่
ออกจากภายในสนามบิน โบอาที่หิ้วน้ำกับอาหารเข้าเข้ามาแล้วต้องหิ้วกลับออกไปอีกแอบบ่น
พิมพ์เป็นภาษาเกาหลีไปตลอดทาง แล้วเธอยังต้องคอยพูดปฏิเสธนายใหม่ตากล้องปากปีจ
กับนายนกเขาครีเอทีพีติสท์แตกที่เดินตามติด แล้วอาสาจะมาช่วยถือของให้ทั้งที่ตัวเองก็มีข้าว
ของพะลุพะลั่งอยู่แล้ว เห็นได้ชัดว่าเป็นน้ำใจแอบแฝงตามสไตล์จีนคือ..หวังหลี่เจ้า จนทำให้
ก้องที่หิ้วกระเป๋าเดินตามมาข้างหลังห่างๆแอบยิ้มขำ โดยลืมนึกไปว่าตอนนี้เขาเองก็กำลัง
ถูกสายตาทะลอมของไกด์กะเทยทั้งสามไม่น้อยไปกว่ากันเลย

ทั้งหมดเดินมาขึ้นรถบัสขนาดเล็กที่จอดรออยู่หน้าสนามบินอินซอน ช่วยกันยกของขึ้น
รถ เลือกลงที่นั่งกันตามใจชอบ โบอากับแต้กทำหน้าที่แจกน้ำกับแฮมเบอร์เกอร์เป็นอาหารเข้า
สำหรับทุกคน

“ขอต้อนรับด้วยอาหารเข้าเกาหลีมือแรกคะ” เบลล์เอ่ยขึ้น

“แฮมเบอร์เกอร์นี่เหรอคะ...อาหารเกาหลี” จ่า ตากล้องสาวพูดแย้งขึ้น

“คะ เพราะแฮมเบอร์เกอร์นี่ไม่ใช่แมคโดนัลด์ไม่ใช่เบอร์เกอร์คิง แต่เป็นยี่ห้อของเกาหลี
คะ ทุกคนคงจะทราบดีว่าเกาหลีนี้เค้ามีความเป็นชาตินิยมสูงมาก ขนาดกุกิลิโกะยังมียี่ห้อเกาหลี
ทำแข่งแถมขายดีกว่าด้วย เพราะของแท้เคยถูกสั่งห้ามนำเข้า...” เบลล์อธิบาย

“แล้วสาวเกาหลีกับสาวญี่ปุ่นล่ะ ใครน่ารักกว่ากัน..” ครีเอทีฟนักเขารีบตั้งแนวซีกอขึ้นมาทันที

“กะเทยไทยกินขาดค่ะ!”

แพรวี่แย่งตอบ เรียกเสียงฮาครืน

ก่อนที่รถบัสของคณะถ่ายทำรายการทีวีจากเมืองไทยจะเคลื่อนออกจากสนามบินอินชอน แท็กซี่คันหนึ่งก็วิ่งมาจอดข้างๆ ผู้โดยสารสองคนแต่งตัวคล้ายกันมากซึ่งเพิ่งลงจากรถแท็กซี่พอหันมาเห็นแพรวี่ที่ยืนเกาะราวอยู่ตรงประตูทางขึ้นรถบัสเหมือนกระเป๋ารถเมล์ถึงกับเฉลอสะดุ้ง พอแพรวี่หันมาเห็นทั้งสองเข้าก็ทำหน้าขู่วันที่

“แฮ่...”

หน้าแพรวี่ตอนทำท่าขู่นั้น น่าสะพรึงกลัวไม่ต่างกับสุนัขพันธุ์โหดหรือตไวเลอร์เลยทีเดียว ทั้งสองเฉลอร้องตกใจแล้วรีบวิ่งหนีเข้าไปในสนามบินทันที

“ใครนะ..” โบอาหันมาถามเพื่อนอย่างสงสัย

“ก็พวกเมื่อคืนนี่” แพรวี่ตอบ พลังยิ้มหวาน ซึ่งดูแล้วน่ากลัวกว่าตอนไม่ยิ้มเสียอีก

ภาพการตีกันกลางถนนของกะเทยมาและตัวเธอแวบเข้ามาในสมองอีกครั้ง ทำให้โบอายิ้มอย่างอารมณ์ดี

“อ้อ ฝาแฝดตัวแสบคู่นั้นนี่ใช่มั๊ย”

โบอาพึมพำขึ้น ขณะที่รถบัสเริ่มแล่นไกลออกจากสนามบิน...และไกลออกจากโอกาสสำคัญที่สุดที่เธอเฝ้ารอมาเกือบตลอดชีวิต โดยที่เธอไม่รู้ตัวเลยแม้แต่บ่อย....

หลังจากที่รถบัสแล่นออกไปไม่ถึงนาที ชายหนุ่มหน้าทะเล้นชาวไทยคนหนึ่งก็หิ้วกระเป๋าเดินทางออกมาจากภายในอาคารสนามบินอินชอน ยืนแก๊งๆ อยู่คนเดียวเหมือนกำลังรอใคร

อยู่ที่หน้าสนามบิน แล้วจู่ๆกระเป๋าที่ถืออยู่ก็ขาดแควงออกเป็นรอยยาวเหมือนโดนใครเอามีด โกงแอบกรีดไว้ เสื้อผ้าขาวของในกระเป๋าทกกระจายเกลื่อนพื้น ชายหนุ่มคนนั้นเอามือจับ หน้าผากก่อนจะทรุดตัวลงพยายามยึดของที่ตกอยู่ใสในกระเป๋าแล้วเปลี่ยนจากหิวเป็นอึดอัด หนาว พลังบั่นกับตัวเอง

“ทำไมสองวันมานี้มันช่วยตลอดเลยวะ ยังกับมีใครคอยตามแอบแกล้งเราอยู่งั้นแหละ ...”

“ขอโทษคะ... พี่ตึกที่นัดไว้รีเปล่าคะ”

เสียงตัดจรวดดังขึ้นที่ด้านหลัง ทำให้นักสืบตึกหันกลับไปมอง ภาพที่เห็นคือกะเทยหน้า ปลวกเหมือนกันเป๊ะสองคนกำลังยืนยิ้มหวานให้กับเขาอยู่ ตึกเอามือขยี้ตาแรงๆก่อนจะ พยายามมองใหม่อีกครั้ง

“ไม่ใช่ภาพซ้อนเพราะสมองเสื่อมหรือหอค่ะ พวกเราเป็นฝาแฝดกัน หนูเป็นพี่ชื่อเอมมี... ส่วนน้องชื่อแอนนี่...”

“เออ..โลกเรานี้มันมีอะไรแปลกๆกว่าที่คิดไว้เยอะเลยเนอะ...ตกลงน้องสองคนมาจาก บริษัทมีไซ-โคเรียนทัวร์ไซม์มัย”นักสืบตึกถาม เริ่มยิ้มได้อย่างเริ่มสบายใจขึ้นมาบ้าง

“ก็...ไม่เชิงหรือหอค่ะ พอดีเพื่อนๆที่มีไซ-โคเรียนติดงานทัวร์โดยฝากเราให้มารับแทนคะ ...เมื่อก่อนเราสองคนก็อยู่บริษัทมีไซ-โคเรียนหรือรอยยิ้มเกาหลีคะ แต่ต่อมาพวกเราก็ขยับ ขยายออกมาตั้งบริษัทอินจอง-โคเรียนทราเวล แปลว่า..น้ำใจแห่งเกาหลี แต่ออฟฟิศก็อยู่ ติดๆกัน เป็นเหมือนบริษัทที่บริษัทน้องกันเลยคะ ถ้อยที่ถ้อยอาศัย บางทีลูกค้าโทรมาที่ เคาน์เตอร์ของบริษัทมีไซ...โทรมาแล้วไม่มีใครว่างรับสาย พวกเราก็ยังไปช่วยรับแทนให้เลยคะ ...”แอนนี่อธิบาย

“รับโทรศัพท์แทนแล้วคงไม่ถือโอกาสแย่งลูกค้าเค้าไซม์มัย...อ้าวหน้าซีดเลย พี่ล้อเล่นนะ.. ล้อเล่น”นักสืบตึกพูดเล่นตามนิสัย แต่คนฟังแอบสะดุ้ง

“แหม จะไปทำอย่างนั้นได้ไงคะ ขึ้นทำก็ต้องมีตบกันตายนะสิ...เพื่อนๆกันทั้งนั้น”เอมมี
พูดพลางหัวเราะแกล้ง

“แล้วหน้าน้องสองคนไปโดนอะไรมาล่ะ อ้อ!ขอโทษที่ แบบว่าพี่มันอาชีพนักสืบนะเลย
สงสัยไปหน่อย”

“อ้อ ไม่เป็นไร พวกหนูก็ไม่ได้คิดว่าพี่เลือกอะไรหรอกค่ะ”แอนนี่แอบกัดกลับ

“จะคิดก็ได้ พี่ไม่ถือ...ว่าแต่ ตามที่คุยไว้...น้องรู้จักผู้หญิงเกาหลีที่ชื่อชอโบอา แน่นะ!”
นักสืบตักถามเรื่องสำคัญขึ้นทันที

“...รู้จักสิ ก็เพิ่งตบกับพวกมันมาเมื่อคืน..”แอนนี่แอบขบกราม พูดเสียงรอดไรฟันแบบ
แค่นๆ

“พูดว่าอะไรนะ..ตบอะไร”ตักถาม

“อ้อ น้องหนูเค้าบอกว่าเพิ่งตบมือทักทายแบบไฮไฟว์ แล้วเปลี่ยนเวอร์กิด์ทัวร์กันเมื่อคืน
เองค่ะ โบอาเค้าต้องรับช่วงดูแลพวกทัวร์ออกต่างจังหวัดต่อจากพวกหนู อีกไม่กี่วันก็คงกลับมา
ไซล”เอมมีรีบพูดแก้ต่างด้วยไหวพริบชนิดต่อแหลได้โล

“อ้าว...ไม่ได้นะ พี่จะต้องพาตัวเค้าไปเมืองไทยให้เร็วที่สุด น้องสองคนพอจะพาพี่รีบ
ตามไปได้มัย”นักสืบตักร้อนใจขึ้นมาทันที

“แหม จะเอางั้นหรอคะ แล้วเรื่องค่าใช้จ่าย...”แอนนี่พูด น้ำเสียงไม่ได้ปิดบังความงกแต่
อย่างใด

“พาพี่ไปพบชอโบอาให้ได้ภายในสามวันนี้ พี่ให้แสนนึง!”นักสืบตักพูดตัดบท หยิบเงิน
ปึกหนึ่งขึ้นมาโชว์

สองคู่แฝดแอบหันมามองตา แล้วผลอทำหน้าเจ้าเล่ห์เหมือนกัน ดูแล้วราวกับมองเห็น
ตัวเองในกระจก

...ไม่นานนัก แท็กซี่เกาหลีสคันหนึ่งก็นำนักสืบตึกพร้อมกับไกด์กะเทยฝาแฝดหน้าปลวก
ขับออกไป ไกลจากสนามบินอินซอน.....และไกลจากรถบัสคณะทัวร์ของโบอา มากขึ้นๆ ทุก
นาที่...

3. ซ่อนดาบในรอยยิ้ม

รถบัสนี้เล็กของคณะถ่ายทำรายการทีวีจากเมืองไทยแล่นออกจากเกาะยางจองที่ตั้งของ
สนามบินอินซอน ขับข้ามสะพานขนาดใหญ่ที่ด้านบนเป็นทางรถยนต์ส่วนด้านล่างเป็นทาง
รถไฟมุ่งสู่ผืนแผ่นดินใหญ่ อินซอนเป็นท่าเรืออุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มองเห็นแนวบันจันเรียง
ราย ทะเลมีคลื่นลมแรงและพื้นเป็นโคลน เมื่อขับผ่านถนนเลียบชายฝั่งจะมองเห็นร้านอาหาร
ทะเลตั้งเรียงราย หน้าร้านมีตู้กระจกโชว์อาหารทะเลสดซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นปลาหมึก

...ย่านชายทะเลที่เป็นเขตท่าเรืออุตสาหกรรมในโลก จำนวนปลามักจะลดลง ยกเว้น
ปลาหมึกและแมงกะพรุนที่กลับเพิ่มจำนวนขึ้น นักวิชาการบางท่านให้เหตุผลว่าเป็นเพราะ
ปลาหมึกและแมงกะพรุนจะจับคู่ผสมพันธุ์กันในช่วงพระจันทร์เต็มดวง... อารมณ์โรแมนติก
เหมือนกันนะเนี่ย แต่ในเขตเมืองท่าเรือ แสงไฟจากตัวเมืองชายฝั่งทำให้สัตว์ทั้งสองชนิดนี้
เข้าใจผิดคิดว่าเป็นแสงจันทร์ จึงจับคู่ผสมพันธุ์กันบ่อยขึ้นกว่าปกติ ทำให้มีจำนวนมากขึ้น

กิจกรรมทางเศรษฐกิจของมนุษย์ทำให้กิจกรรมทางเพศของพวกมันเพิ่มขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ก็น่า
สงสัยพวกมันเหมือนกัน เพราะคงต้องเหนื่อยกันแยะเลย

เดือนเมษายนเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิของเกาหลี หิมะกำลังละลายอากาศค่อนข้างเย็น
สบายสำหรับคนไทย สองข้างทางที่รถแล่นผ่านจึงมองเป็นใบอ่อนและดอกไม้ผลิบานดูสวยงาม
ลานตา โดยเฉพาะดอกไม้สีเหลืองสวยแปลกตาที่ขึ้นประดับแซมอยู่ตามริมถนนมองเห็นได้
เกือบตลอดทาง

“ดอกไม้สีเหลืองนั้นชื่ออะไรคะ...”พีแจ้ว สาวหมวยร่างอวบอืด ฝ่ายประสานงานและ
การเงินหันมาถามคณะไกด์อย่างอยากรู้

“อ้อ...ชื่อดอก...อะรูไม่ไว้...ฮะ”แต่ก็อีกอีกนิดหนึ่ง ก่อนพูดตอบ...แล้วฉีกยิ้ม

“ดอกอะรูไม่ไว้...คงเป็นภาษาเกาหลีใช่ไหมคะ ฟังดูโรแมนติกดีจัง”น้องจิบที่นั่งอยู่หน้า
รถใกล้กับคณะไกด์หันมาพูดกับโบอา

“...คะ...”โบอายิ้มตอบ แอบหันไปชำเลืองมองแต่ก็ทำหน้ากั๊กยิ้ม

ความจริง อะรูไม่ไว้ ไม่ใช่ภาษาเกาหลีแต่เป็นภาษาไทยของชาวเผ่าชอบซอน... อะรูไม่
ไว้ ก็คือ อะไรไม่รู้...

ข้อเท็จจริงก็คือ ดอกไม้สีเหลืองที่ขึ้นดาษดื่นสวยงามอยู่ริมทางนั้นคือดอกคานารีสี
เหลือง ส่วนดอกไม้ตามข้างทางอื่นๆนั้นก็ยังมีเช่น ดอกจินดัลแล จะมีสีชมพูอมม่วง ดอกซากุระ
หรือที่เกาหลีเรียกว่าต้นบอชนามู มีสีขาวอมชมพูสะพรั่งเต็มต้นอย่างที่เราคุ้นตากันดี

ก๊อง โปรดิวิเซอร์หล่อเซอร์ นายนักเขาครีเอทีฟสุดติสท์และนายใหม่ตากล้องรอบจัด
มองเห็นอาการกั๊กยิ้มของแต่ก็เริ่มพอจะเดาออกได้ว่ามีการอำเกิดขึ้นแล้ว แต่ก็ไม่มีท่าที่
กระโตกกระตากอะไร เพราะยังไม่ใช้เวลาเอาคืน....

แต่ภายในรถบัสนั้น นอกจากการอ้ากั้นเล่นและการวางแผนเอาคืนกันแล้ว...ก็ยังมีแผนร้ายอีกแผนหนึ่งซ่อนอยู่ในทิวครั้งนี้ด้วย

เสียงโทรศัพท์มือถือของคุณนายเจียบดังขึ้น น้องจیبหันมามองคุณแม่ของเธอก่อนพูด

“ถ้ารับสายที่โทรมาจากเมืองไทยจะโดนหลายตั้งเลยนะคะคุณแม่..”

คุณนายเจียบชำเลืองมองดูเบอร์ที่โทรมา สีหน้าเปลอมีพิรุณนิดหนึ่งก่อนจะตอบรับสายนั้นด้วยน้ำเสียงเบาปานกระซิบ

“เป็นไง...รับมาแล้วหรือ...ดี...พาไปต่างจังหวัดก่อนหรือ...ดี.....ถ่วงเวลาไว้...แล้วจะโอนเงินให้...”คุณนายเจียบวางสาย

“ใครโทรมาคะคุณแม่”น้องจیبถาม

“เรื่องงานนิดหน่อยนะจ๊ะ ไม่มีอะไร”

คุณนายเจียบตอบ เปลอชำเลืองมองดูโอบาแวบหนึ่ง เป็นตอนที่โอบาหันมาพอดีแล้วยิ้มให้ คุณนายเจียบทำหน้าที่เฉยก่อนจะหันไปมองวิวนอกหน้าต่างเพื่อซ่อนสีหน้าของตัวเอง

ขณะเดียวกัน ในรถแท็กซี่เกาหลีสคันหนึ่ง แอนนี่วางสายมือถือ หันมาชำเลืองแล้วยิ้มให้กับเอมมีพีทะเยาแฝดของตนนิดหนึ่ง ก่อนจะหันไปเห็นว่าตักนักสืบเอกชนหน้าทะเล้นกำลังจ้องมองเธออยู่ ทำให้เปลอสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะรีบเก็บอาการพิรุณ

“แอนนี่โทรเช็คกับเพื่อนแล้วคะ คือว่าตอนนี้โอบากำลังพาคณะทัวร์ไปหมู่บ้านปันมุนจอมที่ชายแดนเกาหลีสคะ...แถวนั้นมันเป็นเขตความมั่นคง สัญญาณโทรศัพท์เลยไม่ค่อยดี...”

แอนนี่พยายามอธิบาย

“ถ้าอย่างนั้นเราคงจะต้องหารถเช่า แล้วขับรถตามไปต่างจังหวัดกันแล้วละค่ะ ถ้าถึง
กลางทางแล้วโทรติดต่อได้จะได้รีบรับโบอากลับมาด้วยกันเลย ดีมั๊ยคะพี่ตั๊ก...”เอมมีเก๋เลีย
กล่อม

“ก็...ที่น้ำมันเกาหลีนี่...ยังไงผมก็ต้องพึ่งคุณสองคนอยู่แล้ว”ตั๊กตอบ สีหน้ายิ้มแย้ม แต่
แววตายังคงซ่อนความสงสัยระแวงแคลงใจบางอย่างไว้...

หลังจากที่เห็นว่าคณะถ่ายทำรายการทีวีจากเมืองไทยทานอาหารเช้าแฮมเบอร์เกอร์
พร้อมน้ำและกาแฟจนสติเริ่มตื่นกันดีแล้ว ชาวไกด์ทั้งสี่ก็มายืนกันที่ด้านหน้า ขณะที่รถกำลังมุ่ง
สู่ย่านวอนมิโดในเขตเมืองอินซอน

“ขอสวัสดิ์อย่างเป็นทางการจากพวกเราชาวบริษัทมิโซ-โคเรียนทราเวลค่ะ...มิโซเป็น
ภาษาเกาหลีแปลว่า..รอยยิ้ม เราทุกคนก็หวังว่าทัวร์ครั้งนี้จะมีแต่รอยยิ้มนะค่ะ...”โบอาเริ่มพูด
เกริ่นนำผ่านไมโครโฟน เรียกเสียงปรบมือจากทุกคน

“และเนื่องจากการติดต่อให้จัดทัวร์พิเศษเพื่อถ่ายทำรายการครั้งนี้เป็นไปอย่างฉุกฉะหุก
มาก พวกเราทีมงานไกด์อาจยังไม่เข้าใจเป้าหมายและความต้องการของทุกท่านดีพอ จึงต้อง
ขอเชิญโปรดิวเซอร์ของรายการขึ้นมาอธิบายให้พวกเราเข้าใจด้วยค่ะ...”โบอาพูดพลางผายมือ
เชื้อเชิญไปที่โปรดิวเซอร์หนุ่มหล่อเข้ม

ก้องขยับตัวลุกขึ้นเดินมานั่งใกล้ๆโบอา จำตากล้องหญิงกดชัตเตอร์ถ่ายรูปพลางพิมพ์
ว่าทั้งคู่หล่อสวยสมกันดี ทำให้น้องจ๊อบที่นั่งอยู่เก้าอี้หลังมีสีหน้าอนินิดๆ

“...ครับ...สวัสดิ์อย่างเป็นทางการสำหรับคุณไกด์ทั้งสี่และพี่โซเฟอร์...”ก้องเริ่มเกริ่น แก่
เขิน

“ขอแนะนำไซเฟอร์ของเรา ชื่อ...ชินดงฮีค่ะ.....มีดารากาฬี่ชื่อนี้ด้วยนะคะ...แต่ไม่แนะนำให้คิดถึงชื่อนี้ในความหมายแบบภาษาไทย...”

แพรวี่พูดแทรกขึ้น มีสเตอร์ชินยกมือขึ้นข้างหนึ่งเหมือนจะรับทราบคำแนะนำตัว ขณะที่ มีเสียงหัวเราะก๊ากจากนายนกเขาและนายใหม่ผู้มีสีมองไว้กับมุกกลมกเป็นพิเศษ ทำให้สาวๆ ในรถคิดออกขึ้นมาทันทีว่าชื่อของไซเฟอร์นั้นมีเสียงคล้ายคำความหมายทะลึ่งในภาษาไทย ก่อนจะแอบหัวเราะกันคิกคัก

“...เล่นเอาพูดไม่ออกเลย...สงสัยคงเพราะยังไม่ค่อยชิน...” ก้องพลอยพูดติดตลกผสมโรง ก่อนจะวกกลับเข้าเรื่อง

“ขออธิบายให้ทีมไกด์ทราบว่า ทีมงานของเราคือรายการ...รอบรู้รอบโลก! เป็นรายการ พาเที่ยวทั่วโลกโดยจะสอดแทรกความรู้ที่ได้จากสถานที่ที่เราเดินทางไป เน้นความรู้ที่ให้แง่คิด ทางสังคม หรือไอเดียต่างๆที่จะช่วยจุดประกายความคิดสร้างสรรค์แปลกๆใหม่ๆ หรือว่าความรู้ ที่สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตได้ อย่างเช่นในคอนเซ็ปเกี่ยวกับประเทศกาฬี่ใต้ก็คือ....คน กาฬี่เปลี่ยนแรงกดดันมาเป็นแรงผลักดันได้อย่างไร ถึงทำให้เปลี่ยนแปลงประเทศที่แทบล่ม สลายหลังสงครามกาฬี่เมื่อหกสิบปีที่แล้วจนกลายเป็นประเทศชั้นนำของโลกได้...”

“คนกาฬี่เปลี่ยนแรงกดดันมาเป็นแรงผลักดันได้อย่างไร! แหม ฟังแล้วเป็นรายการท่องเที่ยวที่ฉลาดลึกซึ้งมากเลยนะคะ”แพรวี่เอ่ยขึ้นด้วยความชื่นชม เวอร์จอนออกนอกหน้า

“...รายการของเราอาจจะเป็นรายการที่ดูยากซักหน่อย...” ก้องพูดเสริม

“หมายถึงเป็นวิชาการ เข้าใจยากหรือคะ”เบลล์ถาม

“เปล่าครับ..คือมันออกอากาศตอนตีหนึ่งนะครับเลยดูยาก ” ก้องตอบหน้าเนิ่งๆ ชาวไกด์ และทีมงานบางคนหัวเราะออกมา

“แต่เจ้ากำลังวังเต้นอยู่ ต้นปีหน้าีเราน่าจะมีข่าวดีได้ย้ายเวลา”คุณนายเจ็บบพูด

“จริงหรือคะ ได้ย้ายมาอยู่ไพร่มีไหมรีเปล่าคะ..”พี่แจ้วถาม เสียงมีความหวัง

“ย้ายจากตึกหนึ่งมาอยู่หกลองเช้า”คุณนายเจี๊ยบตอบ พลังยิ้ม

“ดีเลยครับ ถือเป็นกรย้ายกลุ่มคนดูเป้าหมาย จากพวกเมากลับจากเที่ยวผับมาแล้ว
เปิดดูก่อนหลับ ไปเป็นกลุ่มที่ตื่นขึ้นมา นั่งรอใส่บาตรพระตอนเช้า”ก้องวิเคราะห์แบบช่วยเรียก
เสียงฮา กับตลกร้ายกัดตัวเองกับเป็นความจริงในวงการธุรกิจทีวีเมืองไทย

“ส่วนพิธีกรรายการมีสองคน พิธีกรหญิงคือน้องจ๊ีบ...ดาราดาวรุ่งคนสวย...”

ก้องผายมือแนะนำ ขณะที่น้องจ๊ีบลุกขึ้นทำท่าถอนสายบัวรับเสียงปรบมือ

“ส่วนพิธีกรชายคือผมเอง....อย่าเข้าใจผิดว่าเป็นการผลักดันตัวเองหรือว่าอยากดังนะ
ครับ เพราะเหตุผลจริงๆนั้นเป็นเรื่องของการประหยัดครับ...จะได้ไม่ต้องจ่ายค่าตัวเพิ่ม ตาม
นโยบายของเจ้า...”

“แหม ที่เจ้าให้ก้องช่วยเป็นพิธีกรด้วยเนี่ยไม่ใช่เรื่องประหยัดอะไรหรอกนะจ๊ะ แต่เพราะว่า
ตอนที่ก้องเอาโปรเจ็ครายการนี้มาเสนอนะ เจ็กก็เห็นหน่วยก้านว่าก้องเป็นคนเก่ง มีความรู้ดี มี
ไหวพริบ พูดจาวุ่นๆเชื่อถือ เหมาะกับการเป็นพิธีกรที่สุด ส่วนเรื่องประหยัดนะมันเป็นผลพลอย
ได้จ๊ะ...”คุณนายเจี๊ยบพูดแก้ต่างให้ตัวเองแบบซ้ำๆ

“ขอบคุณครับ...และผมก็ขออนุญาตแนะนำอย่างเป็นทางการสำหรับเจ้าของบริษัทและ
นายทุนที่พาเรามาเที่ยวและทำงานในครั้งนี่ เจ้าใหญ่ของเรา...พี่เจี๊ยบครับ”

ก้องผายมือแนะนำ คุณนายเจี๊ยบลุกขึ้นยืนรับไหว้บรรดาชาวไกด์และโบกมือรับเสียง
ปรบมือกรีดกรีดเอาใจเจ้านายจากทีมงานรายการ

“พี่เจี๊ยบมีอะไรจะกล่าวเป็นพิเศษมั๊ยครับ”ก้องถามพลังยื่นไม้ค้ำให้

“มีจ๊ะ...คือในวาระพิเศษแบบนี้เจ้าอยากจะทำอะไร...ทุกคนน่ารักมาก แต่แฮมเบอร์เกอร์
เมื่อกี้ขึ้นเล็กไปหน่อยไม่ค่อยอิม..”

คำพูดแบบอารมณ์ดีของคุณนายเจ็บบทำให้บรรยากาศอิมยิ้มเป็นกันเองมากขึ้น ก่อน
จะยื่นไม้ค้ำส่งต่อให้ทีมงานรายการแนะนำตัวทีละคน

“หวัดดี พี่ชื่อแจ้วจะ ทำหน้าที่การเงินและประสานงานกองถ่าย ดีใจมากที่ได้มาเกาหลี
เพราะชอบดูซีรีส์เกาหลีมาก พี่ชอบแจ้วดองกัน ชอบแบบของจูนน้องไกดี้คะอย่างพี่เนี่ย ใช้ชื่อ
เกาหลีว่าอะไรดีคะ”พี่แจ้วเอ่ยถามชาวไกดี้

“...ยัง คอย คาน...”เสียงตะโกนแทรกดังมาจากนายหนาเขา ด้านหลังรถ

“...แก็ แต่ ชิง...”นายใหม่ตากล้องแยงตะโกนเสนอชื่อเข้าประกวดบ้าง

“ไก่อใหม่ ไก่อหนาเขา..ชั้นว่าชื่อเกาหลีของพวกเขาเนี่ยมันต้องชื่อวอนโดนแทกับวอนนอน
คูก..”พี่แจ้วหันมาแว้วใส่เสียงแหลม

“เฮ้ย ไก่อใหม่ เราสองคนได้เป็นญาติกับวอน บินแล้วเวีย...”นายหนาเขาอารมณ์ดีที่ถูกด่า
หันมายกคิ้วให้นายใหม่

ขณะที่พี่แจ้วกำลังเริ่มตัวสั้นเพราะของขึ้น องค์กำลังจะลง โบอาก็พูดเสียงหวานขึ้นว่า

“โบอว่าชื่อเกาหลีที่เหมาะสมกับพี่แจ้วที่สุดต้องชื่อ..อีนฮเยคะ...แปลว่าความเมตตา
กรุณา...”

“อู๊ย! อีนฮเย...เหมือนชื่อนางเอกคอปปีปรีนซ์โซ่มัยจะ ไซ่เลย...น้องพูดถูก พี่นะเหมาะ
กับชื่อนี้มาก”พี่แจ้วยิ้มแก้มตุ่ย นัยน์ตาฝั้นลอย หายโกรธเป็นปลิดทิ้ง

“...พี่แจ้วนี่แซ่โจ้วโซ่มัย จังก็ต้องเป็น โจ้วอีนฮเย..”นายหนาเขายังไม่เลิกยั่ว

“อีนฮเย...ความเมตตากรุณา...ชื่อไม่ตรงกับนิสัยเอาซะเลย...”

นายใหม่พูดพลาจ่าเลื่องมองพี่แจ้ว แต่เมื่อเห็นว่าของลงไปแล้ว ยัวไม่ขึ้น เลยเลิกพยายาม ในขณะที่พี่แจ้วยื่นไม้ค้ต่อให้กับจ่า ตากล้องสาวอารมณ์ดีสท์ พูดเสียงขำนุ่มนึ่งมยั้งกับแม่ชี

“สวัสดี เราชื่อจ่านะ ทำหน้าที่กล้องสอง คือถ่ายกว้าง เก็บภาพinsert แล้วก็ตัดต่อ... ความจริงเราเสนอว่าอยากให้ไปถ่ายเนปาลมากกว่า แต่ในที่นี้มีแต่คนอยากมาเกาหลี...เค้าชอบหรือหว่ากันแต่เราไม่ค่อยชอบ เรายังในรายการควรจะแฝงเรื่องธรรมชาติมากกว่านี้ อะไรอีกล่ะ อ้อคือเราจบนิเทศมานะ..”

“...สาธุ..”นกเขายกมือไหว้จบเหนือหัวแล้วใช้มือลูบผมตัวเอง

“จะไหว้ทำไม..เค้าบอกว่าจบนิเทศ ไม่ใช่จบการเทศน์”นายใหม่ช่วยพูดตบมุกให้แบบเข้าขา

“ทำไมต้องแซวเราด้วย เบื่อพวกแกมากเลยวะ...ไ้พวกคนหลงโลก..”

จ่าบ่นพิมพ์ไม่พอใจก่อนจะโยนไม้ค้ไปให้นายใหม่จนตาเหลือกตกใจ แต่ก็ลุกขึ้นคว้าไว้ได้ทัน

“โหย เล่นของแพงนะเจ้....”นายใหม่ครวญก่อนจะเริ่มแนะนำตัวเอง

“สวัสดีครับคุณไกด์คนสวย..และไม่สวย ผมชื่อใหม่ครับ ทำหน้าที่กล้องหนึ่ง แล้วก็ตัดต่อด้วย....ความจริงงานที่ทำอยู่นี้เยย ถือเป็นงานอดิเรกเพราะใจรัก...ที่บ้านรวย เกาะพ่อกินก็อยู่ได้...แล้วชอบด้วย มันตรงกับนิสัย”

“อู๊ย! แล้วมีแฟนรึยังคะ”แพรวีทำตาเย้มถามมาจากหน้ารถ ทำท่าหยิบหัวใจตัวเองแล้วโยนให้

“ยังครับ...แต่คติประจำใจของผมก็คือ...ถึงไม่หล่อ แต่กูก็เลือก!”นายใหม่ตอบพลาจ่าทำท่าคว่าหัวใจแพรวีไว้ โยนลงพื้นแล้วกระพืบ

“...คนใจร้ายยย...”แพรวี่ทำเสียงตอแหล บีบน้ำตา เรียกเสียงฮาลั่นรถ

นายนกเขารับไมค์มาแล้วก็ทำท่าจ๋มงำท้องคาถาแล้วเป่าใส่ไมค์

“หุย...เล่นของด้วย มิน่าถึงได้ตาเฒ่าเหี้ยมเหี้ยว”นายใหม่ทัก

“ไม่ใช่กัญชา!...”นายนกเขาหันมาตบมุกก่อนจะว่าคาถาต่อจนจบ

“พุทธะมะอะอุ ใครฟังแล้วให้รักกู..ให้หลงกู...ให้กูยืมเงิน...เพียง!”

“แหม คาถานี้น่าเรียนไปใช้บ้าง”แต่กพูดขึ้น

“อ้อ สวัสดิ์ครับ ผมชื่อนกเขาคครับ ความจริงหม่อมแม่ตั้งชื่อเล่นให้ว่านก แต่สมัยเรียนเพื่อนๆบอกว่าเป็นคนมีอารมณ์ขันสุ่ยสุ่ยมาก เลยตั้งชื่อให้ใหม่ว่าไ้่นกเขา..”นายนกเขาพูดตัดเสียงหล่อราวกับพากย์เสียงพันมิตร

“ชอบขัน ทำไมไม่ตั้งชื่อว่าไ้”นายใหม่ถาม

“ชื่อไ้่นกนั้นพ่อผมครับคุณเม้ง”นายนกเขาหันไปตอบเพื่อน

“เม้งนั่นก็ชื่อพ่อผมครับ..”นายใหม่พูดรับมุกเพื่อน แบบผลัดกันล้อชื่อพ่อเพื่อน

“...หน้าที่ของผมคือครีเอทีฟ หาข้อมูลแล้วก็เขียนบทโทรทัศน์ครับ ความไม่ไ้ฝัน..อยากเป็นผู้กำกับ...หมายถึงกำกับหนังหรือละครนะครับ รีบตอบก่อน เดี่ยวลูกตาเม้งชี้ส่งสัยจะถามอีกว่าทำไมไม่ไปสมัครตำรวจ...ละครซีรีส์เกาหลีนี่ผมก็ชอบมากเลย แต่ไม่ค่อยชอบตอนจบเท่าไหร่ เพราะชอบให้นางเอกเป็นโรคตายทุกที ไม่รู้ว่าผู้หญิงเกาหลีสวยๆจะชี้โรคกันทุกคนรึเปล่าครับคุณโบอา..”

ประโยคสุดท้ายนายนกเขาฉวยโอกาสหันไปหยอดใส่ไกด์สาวคนสวยทันที ทำเอานายใหม่หงุดหงิดตัวเองที่เมื่อกี้พลาดไปได้ยังไง

“...ไม่ทุกคนหรอกค่ะ โบอา ก็ชอบดูละครไทยนะ แต่ไม่ชอบเลยที่มีตอนพระเอกข่มขืนนางเอก จากนั้นสองคนก็จะผลอหลับไปด้วยกันก่อนที่นางเอกจะตื่นขึ้นมาโวยวายตอนเช้า... ส่วนตอนจบพระเอกพระเอกก็ไม่ต้องรับโทษแถมยังได้รับทุกอย่าง...เคยมีคนบอกว่าละครฮิตคือสิ่งที่สะท้อนปมในใจของคนแต่ละชาติ คุณโปรดิวเซอร์คิดว่าปมในใจของคนไทยกับเกาหลีต่างกันยังไงคะ..” โบอาพูด ทำให้หลายคนเห็นตามไปด้วยแล้วก็ยิ้มซ้ำออกมา ก่อนเธอจะหันไปโยนคำถามเหมือนจะทดสอบไอคิวของก้องโปรดิวเซอร์

“...หนังเกาหลีชอบจบแบบไม่สมหวังคงเพราะ คนเกาหลีทนไม่ได้ที่จะเห็นคนอื่นมีความสุขกว่าตัวเอง... ส่วนคนไทยถ้าให้วิเคราะห์จากละครคงเพราะ...อยากทำความผิดแล้วยังได้ดี..” ก้องตอบยิ้มๆ

“พี่ก้องหมายความว่า คนเกาหลีขี้ใจดำ ส่วนคนไทยขี้โกง... ใช่มั้ยครับ” นายนกเขาสรุป

“อู๊ย! สรุปแรงไปมัยคะพี่นกเขา คนไทยไม่ได้ชอบขี้โกงซะหน่อย... ใช่มั้ยคะคุณแม่” น้องจิบพูดเสียงไม่สบายใจ ก่อนจะหันไปขอความเห็นคุณนายเจี๊ยบ

“ก็..เอ่อ...จ๊ะ...” คุณนายเจี๊ยบตอบลูกสาวไม่เต็มเสียงนัก ใจกระตุกวูบกับคำพูดบาดใจเมื่อครู

“วิเคราะห์เรื่องละครเรียบร้อยแล้ว ที่นี้ขอเชิญคุณนกเขาช่วยกลับมาวิเคราะห์งานของเรากันดีกว่าครับ” ก้องหักมุม หันมาพูดจริงจังกับครีเอทีฟเจ้าปัญหา

“...ดีครับพี่...ผมนะ ครั้นเนื้อครั้นตัวอยากทำงานเต็มที่แล้ว” นายใหม่ทำเป็นพูดซังกะตาหน้าขึ้นมาทันที จนนายนกเขาหมั่นไส้แกั่งงำทำท่าเหมือนจะถุยน้ำลายใส่

“คือว่า...คอนเซ็ปการรอบรู้รอบโลกตอนที่วิวเกาหลีของเราก็คือ ทำไมเกาหลีถึงใช้เวลาเพียงแค่วันไม่ถึงห้าสิบปีเปลี่ยนจากประเทศที่ย่อยยับเพราะสงครามกลายเป็นประเทศที่ประสบความสำเร็จทางเศรษฐกิจได้ ดังนั้นเราจะเริ่มต้นเปิดเทปที่เมืองอินชอนแห่งนี้ก่อน เพราะเป็นจุดที่กองทัพพันธมิตรยกพลขึ้นบกมาช่วยเกาหลี ด้รบกับเกาหลีเหนือเมื่อห้าสิบกว่า

ปีก่อน... จากนั้นเราก็จะพูดถึงความมุ่งมั่นในการพัฒนาอุตสาหกรรมของเกาหลี และสุดท้ายก็คือการสร้างโคเรียนเวฟคลื่นวัฒนธรรมเกาหลีทำให้คนเอเชียหันมาคลั่งไคล้ดูหนังฟังเพลงเกาหลีกัน... ส่วนสคริปต์ของเทปแรกและทุกเทปอยู่ที่พีแจ๋วเอ๊ย..พีไว้อื่นฮะเรียบร้อยแล้วครับ ถ้าหาผมไม่เกี่ยว”นายกเขาบรรยายกรอบของงานคร่าวๆอย่างคล่องแคล่วสมกับตำแหน่งครีเอทีฟรายการ

พีแจ๋วมองค้อนพอเป็นพิธีก่อนจะหยิบสคริปต์เทปแรกแจกจ่ายให้กับทุกคน

“เทปแรกเราจะถ่ายกันที่สวนสันติภาพซาฮูพาร์ค....อีกไกลแค่นี้ครับ...” ก้องหันไปถาม โบอา

“อีก....ห้านาทีคะ”

โบอาตอบพลางยิ้มหวานให้ก้อง ก่อนจะหันมามองแต่ก เบลล์และแพรวอย่างมีเลศนัย เหมือนจะยั่วว่าพวกแกทำเป็นแย่งกันไปเถอะ ยังไงก็เสร็จขั้นแน่... โดยลืมนึกไปว่านอกจากเพื่อนไกด์ที่เล่นเกมสับสนุกแย่งจับผู้ชายกันแล้ว ยังมีอีกคนหนึ่งมองความสนิทสนมที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วของก้องกับโบอาด้วยท่าทางหงุดหงิดไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด ขณะที่คุณนายเจ๊ียบแม่ของเธอเองก็มีสีหน้าเคร่งเครียดไม่แพ้กัน...

ไม่นานนักก็มาถึงที่หมาย..สวนซาฮูพาร์ค รถบัสค่อยๆขับเคลื่อนเขาเตี้ยๆขึ้นไปจอดบริเวณที่จอดรถของสวนสาธารณะ ที่มงานทุกคนเตรียมตัวเริ่มการถ่ายทำอย่างรวดเร็ว ทีมไกด์นำหน้าพาก้อง น้องจีบและนายกเขาเดินลงไปสำรวจโลเกชั่นเพื่อเลือกมุมกล้องและบล็อกกิ่งสวนบนรถ..จำกับใหม่ตรวจสอบและเตรียมพร้อมอุปกรณ์ถ่ายทำ ทั้งสองช่วยกันใส่ถ่านให้กับซินธิไซเซอร์หรือตัวรับสัญญาณเสียงไวร์เลสแล้วนำตัวรับมาติดที่ไมค์หัวกล้อง ส่วนตัวส่งที่มีไมค์ขนาดจิ๋วสำหรับติดที่ตัวพิธีกรหลังจากเช็คเสียงแล้วตากกล้องจำก็หยิบเดินไปส่งให้กับพีแจ๋วที่กำลังวุ่นวายอยู่กับกระเป๋าแต่งหน้า ก่อนที่นายใหม่และจำจะเดินลงจากรถไป

สวนซาอุพาร์คตั้งอยู่บนเนินเขาที่มีด้านหนึ่งมองเห็นทะเล มีขนาดใหญ่ไม่ใหญ่มากนัก ที่กลางสวนมีรูปปั้นขนาดเท่าตัวจริงของพลเอกด้กกลาส แม็คคาเธอร์นายพลห้าดาวคนสุดท้ายแห่งกองทัพสัมพันธมิตร ซึ่งบางคนยกย่องให้เป็นบิดาแห่งเกาหลีใต้เพราะหากไม่มีท่านผู้นี้และกองกำลังสัมพันธมิตร 16 ชาติซึ่งรวมทั้งกองทัพไทยที่ยกเข้ามาช่วย กองทัพเกาหลีเหนือคงสามารถยึดครองและผนวกดินแดนเกาหลีใต้ไปได้ได้อย่างง่ายดาย สวนสันติภาพแห่งนี้จึงตั้งขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่นายพลผู้นี้

เป็นช่วงเช้าของวันธรรมดา สวนแห่งนี้ยังไม่มีผู้คนเข้ามาเยี่ยมชมมากนัก แต่ก็เริ่มมีรถบัสพานักเรียนมาทัศนศึกษาและเรียนรู้ประวัติศาสตร์ขับเข้ามาหาที่จอดรถบ้างแล้ว ที่งานจึงต้องเร่งมือกันมากขึ้น หลังจากนายนกเขาบรีฟสคริปต์กับพิธีกรและตากล้องเสร็จเรียบร้อย พี่แจ้วก็เข้ามาจัดแจงเสื้อผ้าและแต่งหน้าให้น้องจิบพิธีกรหญิง ก่อนจะหันไปพูดทางมุมที่โถงทั้งสี่ยืนอยู่ขึ้นว่า

“โบอา.. ช่วยแต่งหน้าให้คุณก้องหน่อย ไม่มากหรอกค่ะ แค่รองพื้นกับแต่งทรงผมนิดหน่อยให้ดูดีก็พอ”

ก้องนั่งลงใกล้ๆกับที่พี่แจ้วกำลังแต่งหน้าน้องจิบอยู่ โบอาหันยักคิ้วให้เพื่อนก่อนจะลงมานั่งประชันหน้ากับก้องแล้วเธอก็เริ่มซับหน้า รองพื้น หวีผมให้เขาแบบจงใจใกล้ชิดจนได้กลิ่นกายของกันและกัน...ทำให้หัวใจของทั้งสองเผลอเต้นแรงขึ้นโดยไม่รู้ตัว ท่ามกลางสายตาคิฉฉาของเพื่อนๆ และสีหน้าไม่ชอบใจของน้องจิบจนพี่แจ้วเองเริ่มรู้สึก และทำให้เบลล์กับแต๊กหันมาสังเกตเห็นเช่นกัน.....

“...เฮีย...งานเข้าแล้ววะแก...ทำไงดี..”เบลล์เอาศอกกระทันหันสี่ข้างแต๊กเบาๆ ชักเริ่มกลัวว่าเกมส์สนุกของพวกเขาจะบานปลายขึ้นมา

“เพื่อป้องกันปัญหาบานปลาย...สงสัยคงต้องใช้แผนเดิม...”แต๊กหันมาหลิวตากับเบลล์แบบรู้กัน เหมือนกับเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาก่อนแล้ว หลายครั้ง

การถ่ายทำรายการผ่านไปได้อย่างดี แม้ว่าพิธีกรหญิงดูจะไม่ค่อยมีสมาธิักพูดติดบ่ยๆ แต่ทุกคนก็คิดว่าเป็นเพราะยังอ่อนเพลียจากการเดินทาง ฟังมาถึงก็ต้องรีบถ่ายทำแข่งกับเวลาทันที แต่การวางคาแรคเตอร์ให้ก้องเป็นเสมือนพี่ชายที่พาน้องสาวมาเที่ยวแล้วเล่าเรื่องราวต่างๆให้น้องฟังทำให้น้องจ๊ิบไม่ต้องจดจำอะไรมากนัก ทำให้ถ่ายเสร็จได้ตามเวลา ขณะที่ก้องนกเขาใหม่และจำกำลังตรวจสอบภาพในเทปที่ถ่ายไว้ โบอาเดินถือน้ำมาให้น้องจ๊ิบแต่ก็ถูกระบายหน้าเมินไป นั่นแหละจึงทำให้โบอาเริ่มรู้ตัว ว่าเกมสนี้ชักจะไม่สนุกซะแล้ว...

คุณนายเจ็บบั่นไปซุบซิบตามเบลล์เกี่ยวกับภาษาเกาหลีบางคำ ก่อนจะตะโกนเสียงดังขึ้นว่า

“มีอกโก ซิบพอโย...(อยากกินข้าวแล้ว)”

“...ขอเชิญขึ้นรถเลยคะ วันนี้เราจะไปทานอาหารกลางวันที่ทำเรื่อวอนมิโดกัน”

โบอาเอ่ยขึ้น หันมายิ้มพยายามเอาใจคุณนายเจ็บบแต่ก็ถูกทำเมินไม่เห็น ทำให้โบอาคิดว่าเธอคงโกรธแทนลูกสาวที่เห็นโบอาไปทำตัวใกล้ชิดกับก้อง ทั้งที่ความจริงแล้วสาเหตุนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเธอโดยตรง

รถบัสของคณะถ่ายทำรายการรอบรู้รอบโลกแล่นออกจากสวนแห่งสันติภาพ ค่อยๆไกลออกไปขณะที่ภายในรถความคุกรุ่นของสงครามในใจของใครบางคนก็กำลังค่อยๆปะทุขึ้น....

ในเวลาเดียวกันนั้น รถเก๋งเช่าที่มีนักสืบตั้งเป็นผู้โดยสารและมีกะเทยฝาแฝดหน้าปลวกเอมมีกับแอนนี่ผลัดกันขับก็กำลังขับผ่านด่านมอเตอร์เวย์ทางด่วนพิเศษต่างจังหวัดมุ่งสู่จังหวัดคังวอนโดที่มีวิวทิวทัศน์สวยงาม...แต่รอยยิ้มของคนในรถคันนั้นกลับเต็มไปด้วยดาบที่ซ่อนเอาไว้รอเชือดเฉือนบาดคมกัน ท่ามกลางสายลมอันเย็นยะเยียบของถนนที่ตัดผ่านชอกเขาคดเคี้ยวที่หิมะยังคงละลายไม่หมด...

4. มือแห่งมูสา

รถบัสนี้ของคณะรายการทีวีจากเมืองไทยเดินทางมาถึงบริเวณท่าเรือวอนมิโดในเวลาบ่ายโมงเศษ ริมทะเลเป็นลานซีเมนต์กว้างและยาว มีรูปปั้นงานศิลปะประดับอยู่รายรอบ บางจุดก็มีเกาหลีมือบอนแอบฟั่นสีสเปรย์เป็นภาพหรือตัวอักษรเกาหลีไว้บ้างแต่ไม่มากนักเป็นคำสั้นๆ คิดว่าคงไม่น่าจะใช่ประเภทประกาศว่าโรงเรียนอะไรเป็นพ่อใครแบบในเมืองไทย บริเวณนี้เป็นจุดชมวิวทะเลที่สวยงามจึงมีผู้คนมานั่งพักผ่อนกันมากในวันหยุด และท่าเรือแห่งนี้ก็สามารถนั่งเรือไปถึงญี่ปุ่นได้ด้วย ส่วนตามรายทางก็มีร้านรถเข็นขายขนมหรือปลาบดเสียบไม้ทอดกับหนวดปลาหมึกยักษ์แห้งเสียบไม้ตั้งขายอยู่หลายร้าน ชื่อแค่หนวดเดียวก็เดินเคี้ยวได้ทั้งวันแล้วเพราะทั้งยาวและเหนียว แต่น้ำจิ้มดูจะรสชาติจืดชืดไปนิดสำหรับลิ้นแบบคนไทย

วันนี้เป็นวันศุกร์ไม่ใช่วันหยุดผู้คนที่มาเที่ยวพักผ่อนจึงไม่มากนัก คณะไกด์เดินนำก้อน และทีมงานไปที่ร้านอาหารร้านหนึ่งที่เป็นตึกแคบๆ หลังหนึ่ง เมื่อทุกคนลงนั่งได้ไม่นานอาหารก็เริ่มพร้อมเสิร์ฟทันทีเพราะมีการโทรสั่งล่วงหน้าไว้ก่อนแล้ว การวางอาหารและเครื่องเคียงแบบ

เกาหลีจะวางจากซ้ายไปขวาของผู้รับประทานเป็นลำดับคือ ข้าว ชุป ซ้อนและตะเกียบ ส่วนพวกสตูและเครื่องเคียงอื่นๆจะวางที่กลางโต๊ะ ชาวเกาหลีจะใช้ซ้อนสำหรับตักข้าวและชุป ส่วนเครื่องเคียงอื่นๆจะใช้ตะเกียบ ไม่นิยมใช้ซ้อนและตะเกียบพร้อมกัน และไม่นิยมยกจานหรือชามขึ้นมาขณะทานอยู่ จานชามและตะเกียบตามร้านอาหารในเกาหลีส่วนใหญ่จะทำจากเหล็กกล้าเพราะมีราคาถูกและเพื่อส่งเสริมนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมเหล็กของประเทศในยุคหนึ่ง

“ท่านผู้มีเกียรติทุกท่านคะ เมนูแนะนำวันนี้จานแรกชื่อว่าทักคาลบี้ค่ะ...”เบลล์ลุกขึ้นพูดแนะนำขณะที่เห็นพนักงานของร้านกำลังยกกะทะยักษ์ออกมา

“อ้อ เคยกินแล้ว เป็นแท่งเล็กๆ กรอบๆเค็มๆ”นายใหม่พูดเสียงภูมิใจ

“ไอ้บ้า นั่นมันข้าวเกรียบคาลบี้”นายนกเขาช่วยตบมุก

ในจานกระทะยักษ์คือเนื้อไก่หั่นเป็นชิ้นพอคำหมักด้วยซีอิ๊วและเครื่องปรุงแล้วนำมาผัดกับซอสพริกแดงในกระทะ เสิร์ฟพร้อมชุปสาหร่าย ข้าวสวยและกิมจิ ด้วยความหิวทุกคนจึงเริ่มจ้วงทักคาลบี้หรือไก่ผัดเผ็ดบาร์บีคิวทานกับข้าวสวยแล้วชดชุปสาหร่ายกันอย่างเอร็ดอร่อย

“นี่พวกเธอทุกคน อย่าลืมหันนี้กันด้วยนะไอ้เนี่ย...อุณจินะ”

คุณนายเจี๊ยบพูดทักขึ้นเมื่อเห็นว่าไม่มีใครคีบผักดองในจานมาทานกันเลย แต่คำที่ใช้เรียกทำให้หลายคนแทบสำลักข้าว หันมามองหน้าคุณนายเจี๊ยบเหมือนจะพยายามเดาว่าเล่นมุกกรีเปลา

“คุณแม่คะ คำเรียกกิมจิค่ะ”น้องจิบพูดแก้ให้แต่ไม่ใช่การตบมุก เพราะรู้ว่าแม่จำผิด

“อ้อเหวอ แต่มันก็ไม่ต่างกันนักหรอกใช้มัย กิมจิกับอุณจินะ”คุณนายเจี๊ยบพยายามแก้หน้าให้ตัวเอง

“ความจริง...มันต่างมากเลยคะ...”น้องจิบรำพึงเสียงอ่อยๆ แอบอายเล็กน้อย

ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะคำเรียกผิดของคุณนายเจ็บบรีเปล่า ทำให้มือนั้นกิมจิเหลืออยู่มาก
ทีเดียว

“อย่าเพิ่งรีบอึมนะฮะ เพราะเมนูที่กำลังยกมาเสิร์ฟนี่คือ แฮมุนทั้ง...หรือโป๊ะแตกเกาหลี
...” แต่กพูดแนะนำขณะที่หม้อไฟที่ประกอบไปด้วยหอยปูกุ้งและผักสดนานาชนิดถูกยกมาตั้ง
ที่แจ่วเจ้าของฉายาลิ้นช่างทองประจำที่มลงชิมแล้วพูดขึ้น...

“ก็อร่อยดีนะ แต่รสมันยังไม่แบบ โป๊ะ..แตกแหกกระเจิง!”

“...ได้ยีนแล้วใช่ไหม...แพรวี่” โบอาพูดพลางทำท่าตบมือเบาๆสองที่เหมือนเล่นมายากล

“อ่าร่าไซ้(รู้แล้ว , อ้อ เหวอ.. ฯลฯ)”

แพรวี่รับคำแล้วหยิบกระปุกเครื่องปรุงแบบไทยๆหลายกระปุกขึ้นมาวางบนโต๊ะ มีทั้ง
น้ำพริกเผา พริกป่น น้ำปลาสร้าพัด มีเสียงเฮดังมาจากหลายคนบนโต๊ะ

“น่ารักจริงๆเลย” นายนกเขาเอ่ยชม

“อู๊...พูดตรงๆแบบนี้เลยเหวอคะ” แพรวี่ทำเป็นอาย ยกแขนที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อขึ้นปิด
หน้า

“หมายถึงน้ำพริกเผา....ทำไมไม่รีบเอาออกมาเร็วกว่านี้หน่อย” นายนกเขาพูดต่อ

“แหม ก็อยากให้ลองชิมอาหารรสชาติเกาหลีแท้ๆกันก่อนไงคะ ...ไม่รู้ว่าจะเลือกรักชาติ
กันขนาดนี้” เบลล์แก๊ตตัวอึ่มๆขณะช่วยพี่แจ่วปรุงโป๊ะแตกเกาหลีเวอร์ชันแซ่บแบบไทยๆ

ชาวเกาหลีเชื่อว่าการทานอาหารร่วมจานหรือซามเดียวกันจะเป็นการกระชับ
ความสัมพันธ์ที่ดีที่สุด และดูเหมือนว่าการร่วมทานทุกคาลบี้ในกระทะกับแฮมุนทั้งในหม้อไฟได้
ทำให้คณะรายการทีวีจากเมืองไทยและชาวไกด่ไทยพลัดถิ่นกับสาวเกาหลีหลงกลุ่มเริ่มใกล้ชิด
กันมากขึ้น...แต่ก็คงจะยังไม่มากพอ

เบลล์แอบสะกิดแต่ก็ให้ดูน้องจิบที่ดูเหมือนจะมีท่าทีอึดอัดหงุดหงิดไม่ร่าเริงสนุกสนานเหมือนคนอื่น ๆ ขณะที่นายนอกเขากับนายใหม่ก็คอยแย่งกันพูดคุยเอาใจหยิกแหย่ยกกับโบอาจนเธอแทบซ่อนสีหน้ารำคาญเอาไว้ไม่อยู่ ส่วนก้อนนั้นก็แอบชำเลืองมองแล้วซ่อนสีหน้าครุ่นคิด...

“...กลายเป็นตัวปัญหาอีกแล้วหรือ...นั่งเพชรราของพวกเรา” แพรวี่แทรกหน้าเข้ามาพูดกระซิบกับแต็กและเบลล์

“อย่างนี้ต้อง...กำจั๊ดจู้ดอ่อน!” แต็กพูดสรุป เบลล์กับแพรวี่พยักหน้ารับรู้

เบลล์ แพรวี่และแต็กลุกขึ้นแล้วเดินไปจูงมือโบอามายืนที่หน้าห้อง ทำให้ชาวคณะที่วีจากเมืองไทยหันมามองด้วยความสงสัย ทั้งสี่โค้งคำนับพร้อมกัน แล้วเบลล์ก็เอ่ยขึ้นว่า

“สวัสดิ์อีกครั้งในนามของพวกเราชาวมิโซโคเรียนทราเวลค่ะ บนรถบัสทุกท่านได้พูดแนะนำตัวอย่างเป็นทางการไปแล้ว คราวนี้พวกเราทั้งสี่ก็ขอถือโอกาสแนะนำตัวอย่างเป็นทางการบ้าง...เริ่มต้นที่คนนี่ค่ะ...ชายหนุ่มคนเดียวของกลุ่มเรา” เบลล์พูดจบพลางผายมือไปที่ต็อกแต็ก

“สวัสดิ์ครับ...ผมชื่อดำรงค์ศักดิ์ เป็นคนพิษณุโลกครับ...ตอนอยู่บ้านที่พิด’โลกผมก็จะแบบนี่..” แต็กเริ่มต้นพูดด้วยเสียงยืดอกเก๊กหัว สุดแมน ก่อนจะค่อยๆ เลิกแอ๊บ เปลี่ยนเสียงปล่อยตัวตอนที่แท้จริงออกมา

“...แต่พอมายู่เกาหลีก็จะเป็นอย่างที่เห็นนี่แหละฮะ ยังหน้าใจอยู่เลยเพราะปีหน้าต้องบวชให้พ่อแม่แล้ว...บวชแล้วไม่รู้จะเป็นไง”

“ตกนรกแน่นอน” นายใหม่ปากปีจ่อเสนอความเห็นขึ้นมาทันที

“หมายความว่าพ่อแม่ยังไม่รู้หรือ..” พีแจ้วถามอย่างสงสัย

“รู้ยะ แต่เพื่อนบ้านยังไม่รู้ ตอนกลับบ้านคราวที่แล้วมีชะนีมาจับด้วย...แสดงว่าเรานี้ก็
หล่อไช่ย่อย...คนต่อไปน้องแพรวี่คนสวย...”แต่ก็เล่าซ้ำๆ ก่อนจะพูดส่งให้เพื่อน

แพรวี่ย่อตัวไหว้ โบกมือรับเสียงเป่าปากวิ๊ดวิ้วจากนายใหม่และนายนกเขาซาแซวเจ้า
ประจำ

“สวัสดีค่ะ...ชื่อแพรวี่ค่ะ”

“คนอะไรชื่อแพรวี่..”นายใหม่ปากเสียแซวหนักตามเคย

“แหม...แซวแบบจัดหนักเลยนะคะ...แพรวี่ค่ะไม่ใช่แพรวี่ เคยเรียนภูมิศาสตร์ยุโรปมั๊ยคะ
ทุ่งหญ้าแพรวี่จะอยู่ในยุโรป”แพรวี่ตอบกลับเสียงอ่อนหวานเป็นกุลสตรี และจะไม่ตอบโต้...

“ห่า...แสดงว่ามีเชื้อไช่มั๊ย..”นายนกเขาทำเสียงอุทานอย่างตื่นเต้น แบบไม่รู้จะตื่นเต้นไป
ทำไม

“อู๊ย...คุณรู้...ไช่คะ น้องแพรวี่เกิดที่ปารีส...”

“ปารีสฝรั่งเศส?”แต่ถามขึ้น

“ปารีสสะมงคลค่ะ.....เกิดที่รังสิตคลอง 11 โชคดีมากเลย ถ้าเกิดไกลกว่านี้อีกไม่กี่
กิโลก็คงเป็นเด็กต่างจังหวัดไปแล้ว....ถ้าถูกเรียกว่าเด็กต่างจังหวัดแพรวี่คงรับไม่ได้!”แพรวี่พูด
จิบปากจิบคอ

“อย่าว่าแต่แพรวี่เลย คนอื่นก็รับไม่ได้เหมือนกัน รูปร่างหน้าตาอย่างเนี่ยอย่าว่าแต่
ต่างจังหวัดเลย....บอกว่ามาจากต่างดาวคนยังเชื่อเลย”นายนกเขาแซวแรงจัดหนักเอาบ้าง
เหมือนจะเอาคืนแทนช่วงแรกที่โดนอำเรื่องดอกอะรุไม่ไร้จากชาวโกตในตอนที่ยังตั้งหลักไม่ทัน

“บ้าเหอ...อีทีอะไรจะหน้าหวานขนาดนี้...รอมณีเสีย...อะ เบลล์ตาแก่แล้ว...”แพรวี่ทำเป็น
กระพืดกระพืดก่อนส่งต่อให้เพื่อนกะเทยหน้าสวยหุ่นดี

“คะ...ชื่อเบลล์คะ หมายถึงระฆังแห่งความรัก แต่ตอนนี้...ระฆังอาจจะไม่ค่อยมีเสียงเท่าไร...เพราะไม่มีลูกตุ้มแล้ว”

เงยไปครู่หนึ่งก่อนจะมีเสียงหัวเราะตามมาเมื่อเข้าใจความหมาย

“หมายความว่า...เฉาะแล้วใช่ไหม” นายใหม่ถามย้ำ

“คนนะไม่ใช่มะพร้าว...” นายนกเขาช่วยขี้มุกแบบตลกคาเฟ่

“แหม...เบลล์รู้ว่าคุณออกกันตั้งแต่แรกแล้ว แต่...มีอยู่คนหนึ่งที่คิดว่าทุกคนต้องทนายผิดเพราะนึกไม่ถึงนี่” เบลล์ทำหน้ายิ้มเจ้าเล่ห์

“อย่าบอกนะว่าแพรวี่ก็...เฉาะแล้ว” นายใหม่ทำเสียงเหมือนจะตกใจ

เบลล์เอื้อมมือทำท่าเหมือนจะคว้ามือแพรวี่ที่ทำท่าอายๆอยู่ข้าง แต่แล้วแพรวี่ก็กลับผลักโบอาที่ยืนเผลออยู่ให้เข้าไปหาเบลล์ที่รับตัวไว้ โอบไหล่แล้วพูดขึ้น

“ไม่ใช่คะ คนนี้ต่างหาก...เนี่ยนมัยคะ”

โบอาเป็นกะเทยแปลงเพศ!!!

ข่าวนี้ทำให้ชาวคณะจากเมืองไทยเสียบกริบไปพักใหญ่ ด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความรู้สึกแตกต่างกัน ส่วนโบอาที่นั่นเธอแอบงไปแวบหนึ่งแต่ก็เปลี่ยนสีหน้าเล่นตามบทของเพื่อนในระดับพลัน ขณะสายตาแอบชำเลืองมองดูปฏิริยาของก้องนิตหนึ่งในจังหวัดเผลอใจ.... เธอเห็นเขามองจ้องมาเงิบๆ เดาความรู้สึกไม่ออก

แต่จะต้องแคะอะไรละ.. อาชีพไกด์อย่างเธอต้องพบเจอคนมากมาย แล้วก็ต้องจากกันไป เป็นธรรมดาจนชินใจไปแล้ว.....แต่ใช่หรือเปล่าหนอ โบอาคำนึง..?

“ใช่แล้วคะ ความลับของเราสองคนก็คือ..ยันฮี ที่ช่วยเราแปลงโฉมตั้งแต่หน้ายัน..... ปลายเท้า”

เบลล์พูดขึ้นขณะที่ทำท่าสะบัดมือพลั่วตั้งแต่ศีรษะเรื่อยระมาตามเรือนร่าง ทำท่าเหมือนจะหยุดตรงสะโพกตอนที่แกลังชะงักคำพูด ก่อนจะผายมือลงสู่ปลายเท้าแทน ส่วนโบอาก็ทำท่าแบบเดียวกันอย่างพร้อมเพรียงราวกับฝึกกันมาเป็นอย่างดี สีหน้าและท่าทางของทั้งเบลล์และโบอาซึ่งมีบุคลิกที่ไม่ใช่คนพูดเล่นแบบเด็กและแพรวทำให้ของในใจชาวคณะทีวีเริ่มเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงไม่ใช่อำกันเล่นๆ

คำอ้างที่พูดถึงโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ซึ่งได้ชื่อมาจากเขื่อนใหญ่แห่งหนึ่ง เป็นเรื่องเข้ากับตำนานของชื่อเขื่อนที่เล่ากันว่า มาจากตำแหน่งที่สร้างสันเขื่อนนั้นเป็นโตรกหินที่มีลักษณะเหมือนกับผู้หญิงนอนเปลือยกาย และเป็นจุดที่ชาวเรือมักใช้ไม้พายยันตรงจุดสงวนของก้อนหินหญิงเปลือยนั้นเพื่อไม่ให้น้ำพัดเรือไปชนเข้ากับหน้าผาริมฝั่ง จึงเป็นที่มาของคำว่ายันฮี นำแปลกมัยที่ต่อมาโรงพยาบาลแห่งนี้ก็มีชื่อเสียงในด้านการศัลยกรรมแปลงโฉม ตั้งแต่หน้ายัน...ปลายเท้า

มันดูไม่มีเหตุผลเท่าไรที่จะมาแกลังอำกันว่าผู้หญิงแท้เป็นกะเทยแปลงเพศ เหตุผลนี้ทำให้นายใหม่กับนายนกเขาเริ่มมีอาการห่อเหี่ยวลงทันใดอย่างเห็นได้ชัด ผิดกับน้องจิบที่กลับมีสีหน้าเข้มขึ้นขึ้นมาทันที

....ระหว่างเดินออกจากร้านอาหารไปขึ้นรถ ก๊องที่เดินนำหน้านายใหม่กับนายนกเขาสองคนที่เดินตามหลังมาพูดบ่นกันมาเบาๆ...

“น่าเสียดายเนอะ สวยหุ่นดีมีเสน่ห์สุดๆแบบนี้....กลายเป็นพวกการไฟฟ้าไปซะได้” นายนกเขาพูด

“การไฟฟ้าอะไรวะ?” นายใหม่งง

“...ก็หล่อ่นนะ....ใช้หม้อแปลง!”

เป็นมุกตลกทะเล่ิงชวนขำสำหรับผู้ชาย แต่ตอนนั้นโปรดิวเซอร์หนุ่มไม่รู้สึกว่ามันตลกเลยแม้แต่บ่อย..

ในเวลาเดียวกัน รถเช่าของสองกะเทยหน้าปลวกกับนักสืบเอกชนหน้าทะเลันที่ขับมาตามเส้นทางมอเตอร์เวย์สายชนบทมาจอดที่จุดพักรถกลางทางแห่งหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะค่อนข้างแปลก...แปลกมาก

ตามลานกว้างและที่จอดรถหน้าร้านค้าต่างๆรอบบริเวณนั้นประดับประดาไปด้วยปูนปั้นและรูปแกะสลักไม้เรียงสลอนนับร้อยนับพัน มีลักษณะคันทา....ปลัดขิกยักษ์!

ปูนปั้นและรูปแกะสลักไม้บางชิ้น ลำตัวของปลัดขิกถูกทำเป็นรูปหน้าปีศาจน่ากลัว แสยะยิ้มบ้างแลบลิ้นยาวออกมาบ้าง ส่วนปูนปั้นที่ทำฐานให้นั่งได้เหมือนเก้าอี้ก็มีส่วนของปลัดขิกที่ยื่นยาวออกไปเอียงทำมุมลักษณะเหมือนปืนใหญ่...ส่วนฐานสองก้อนที่ใช้นั่งได้คงพอจะจินตนาการได้ว่ามีรูปทรงแบบไหน

นักสืบตึกเปิดประตูออกมามองดูด้วยสีหน้าแปลกใจ เมื่อเดินตามเอมมีกับแอนนี่ไปที่ร้านอาหารก็พบว่าร้านขายของที่ระลึกก็มีของแกะสลักรูปทรงเดียวกันแต่มีขนาดเล็กกว่าวางขายอยู่มากมาย ไกด์แฝดพาตึกมานั่งที่ร้านอาหารร้านหนึ่งข้างๆร้านขายปลัดขิกเกาหลีที่ระลึกนั่นเอง

“...พวกเธอสองคนคงแวะมาที่นี้บ่อยมากเลยใช่มี๊” ตึกเอ่ยเปรยๆขึ้น น้ำเสียงทะเลัน

“แหม ก็เป็นไกด์นี่คะ เวลาพาทัวร์มาแวะพักรถ เข้าห้องน้ำก็ต้องแวะตรงจุดนี้ประจำ” แอนนี่ตอบยิ้มๆ ดูมีความสุข

“คนเกาหลีนี่ทะเลันไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ เปิดร้านเซ็กซ์ซ็อกเก็ตกันใจครึ่มขนาดนี้” นักสืบหนุ่มพูด

“อู๋...พี่ก็...แหม....ความจริงแล้วตำนานเค้าเล่ากันว่าแถวเนี่ยเมื่อสมัยโบราณเป็นหมู่บ้านแล้วโดนภูตผีปีศาจโดนโรคระบาดรังควานคนตายไปเยอะเลย จนกระทั่งมีการทำ

อุปกรณ์ได้ไฟโลโกระบาดอย่างที่เห็นนี่แหละค่ะ ทุกอย่างถึงได้ดีขึ้น มันก็เลยกลายเป็นเครื่องรางของขลังมาถึงปัจจุบันนี้ คงคล้ายๆกับบ้านเรา...”

“ช่วงนี้วัยรุ่นเมืองไทยกำลังฮิตเกาหลียู่ด้วย นี่ถ้าเผื่อมีข่าวว่านักร้องเกาหลีดังๆคนไหนซักรักคนพกเครื่องรางแบบนี้มีหวังปลัดขิกขายดีแน่นอน”นักสืบหน้าทะเล่นวิเคราะห์

โกด์แฝดช่วยส่งอาหารให้นักสืบตักเป็นแนมปีคูกสุหรือหมี่น้ำกับบีบิมบับ ซึ่งเป็นข้าวใส่ผักหลายชนิดผสมเครื่องแกงและไข่ดาวด้วย ส่วนพวกเธอเองสั่งกิมจิชีเกแบกบัน เป็นข้าวกับแกงกิมจิผสมเต้าหู้และเนื้อหมู กับคังนามุลคูกบัน เป็นข้าวกับแกงถั่วงอก แล้วต่างคนต่างทาน.....

นักสืบตักสังเกตดูอาหารเกาหลีสตามนิสัยเคยชิน ข้าวเกาหลีเป็นแบบเมล็ดสั้นเหมือนข้าวญี่ปุ่น ส่วนถั่วงอกนั้นมีขนาดยาวใหญ่กว่าบ้านเราค่อนข้างมาก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอากาศหรือพันธุ์ของถั่วที่ใช้เพาะ รสชาติอาหารนั้นก็พอใช้ได้ แต่ถ้ามีเครื่องปรุงแบบไทยๆเติมอีกสักหน่อยคงอร่อยขึ้นมาก....

“ขอโทษนะน้อง คิดว่าอีกนานมัยกว่าพี่จะได้เจอกับสาวเกาหลีสที่ชื่อซอโบอา..”นักสืบตักพูดขึ้นทั้งที่ยังมีเส้นหมี่น้ำอยู่เต็มปาก

“แฮม ตอนนั่งรถมาพี่ก็ถามย้ำตั้งหลายครั้งแล้ว ทำไมถึงใจร้อนนักคะ”เอมมีเอ่ยขึ้นเสียง

“ถามหลายครั้ง แต่ยังไม่ได้อ่านคำตอบซักที มันก็ต้องถามต่ออะสิ”นักสืบหนุ่มตอบเสียงเข้มขึ้น

“อาชีฟโกด์ก็แบบนี้แหละค่ะ ตอนทำงานนะมักจะปิดโทรศัพท์ แอนนี่ก็โทรไปฝากข้อความหลายครั้งแล้ว เดียวนี้..เอี้ยยายโบอาเปิดเครื่องก็คงโทรมาเองแหละค่ะ แต่ยายเนี่ยเอาแน่เอานอนอะไรไม่ค่อยได้ ซี้เมาที่สุด! แถมเมมาแล้วก็ชอบมีเรื่องมีราว....บางทีอาจจะทำโทรศัพท์หายอีกแล้วก็ได้ “แอนนี่พูดอ้างหาเหตุผล

“ฟังดูยังกับเป็นศัตรูกัน...”

นักสืบตึกแห่ย์ ทำเอาโกด์แฝดทั้งสองต้องหัวเราะแก่เขิน

“อู๊ย ไม่ใช่หรอกค่ะ โกด์ท้าวไทยก็เป็นเพื่อนกันทั้งนั้น ตอนพวกเราสองคนมาใหม่ๆยังพูดเกาหลีไม่ได้ก็ได้หัดฝึกภาษากับยายโบอานี่แหละค่ะ ส่วนโบอาเองก็ชอบอยู่กับเพื่อนๆคนไทยเพราะอยากเรียนภาษาไทยมาก...ลำบากมาด้วยกัน อดมีอกินมีอ..”แอนนี่พูดขึ้นเมื่อนึกถึงความหลัง นัยน์ตาเริ่มแดงกล้าเมื่อนึกถึงความหลังในอดีต

“อ้าว ไม่รู้ภาษาแล้วทำไมมาเกาหลี...”นักสืบตึกเริ่มหย่อนคำถามแฝงการสืบสวนแบบเนียนๆ

“พี่ที่รู้นี่ เป็นกะเทยที่บ้านเราแถมไม่ใช่กะเทยสวยหรือเรียนเก่ง พ่อแม่เค้าก็อายเพื่อนบ้าน ส่วนพวกเราก็ตอบความสำเร็จในชีวิต อยากลบคำสบประมาทคนอื่น อยากเก่งภาษา เลยคิดจะมาฝึกงานเกี่ยวกับโกด์ แต่ว่า....”เอมมีพูด เมื่อกำถามจี้ถูกต่อมระบายปมด้อยเอมมีและน้องฝาแฝดก็เริ่มระบายความในใจออกมามากขึ้น

“...แต่ในธุรกิจโกด์นะมันไม่สวยงามอย่างที่คิด พวกท้าวฮ่องกง จีน ญี่ปุ่นหรือยุโรปที่เค้าทำกันมานานแล้วมันก็มีโกด์ไฮสเจ้าถิ่นคุมไว้หมดแล้ว ถ้าไม่ใช่พวกเค้าก็เข้าไปเป็นโกด์ไม่ได้ จนกระทั่งท้าวเกาหลีเริ่มฮิตขึ้นมาไม่กี่ปีมานี้มันก็เกิดช่องว่างขึ้นในธุรกิจท้าวเพราะมีโกด์ที่พูดเกาหลีได้น้อยมาก ไม่เหมือนภาษาจีนญี่ปุ่นหรืออังกฤษ พวกเราก็ตกโอกาสขึ้นมา...”แอนนี่เล่าระบายต่อจากพี่ของเธอ

“หมายความว่า เธอสองคนก็เป็นหนึ่งในรุ่นโกด์บุกเบิก...”นักสืบตึกถามเหมือนเล่นๆ แต่สายตามแอบจับจ้องทุกกริยาที่ปรากฏให้เห็น

“ก็...ไม่...ใช่ค่ะ ถือว่าพวกเราเป็นหนึ่งในกลุ่มโกด์รุ่นบุกเบิก”

เอมมีพูดขึ้น แต่ในใจของทั้งสองกลับมีภาพของคนที่พวกเขาตกใจด้วยเมื่อคืนปรากฏขึ้น ศัตรูที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นเพื่อน ที่สอนภาษาเกาหลีคำแรกให้พวกเขา.....

น่าเศร้าที่บ่อยครั้งคำเท็จเชิงให้กำลังใจอย่างคำว่า..เปลี่ยนแรงกดดันให้เป็นแรงผลักดัน สำหรับบางคนในบางเวลาความกดดันที่มากเกินไปก็กลายเป็นแรงผลักดันให้เดินสู่เส้นทางที่ผิดพลาด หลายต่อหลายคนยอมสูญเสียเพื่อนหรือญาติมิตร เพียงเพื่อหวังจะได้รับการยอมรับนับถือจากสังคม ซึ่งล้วนแต่เป็นคนแปลกหน้าทั้งสิ้น

“แล้วเจ้านายพี่ทำไมอยากรีบร้อนพบโบอาหนักล่ะคะ..”แอนนี่เอ่ยถามเสียงแข็งขึ้นบ้าง

“เฮีย...ความจริงคนที่รีบร้อนนะตัวพี่ต่างหาก อาชีพนักสืบเอกชนรับจ้างแบบพี่งานเสร็จเร็วเงินก็มาเร็ว ส่วนว่าทำไมนายจ้างพี่ถึงอยากเจอใครนะมันเป็นเรื่องของเค้า...พี่ไม่เกี่ยว...แล้วพวกเขาก็ไม่คงไม่เกี่ยวเหมือนกัน...จริงมัย”นักสืบตึกที่กินอิมแล้วพูดตัดบทพลางลุกขึ้นจากโต๊ะ แล้วถามสำคัญขึ้น

“ตกลงว่าวันนี้เราจะไปตามหาโบอาที่ไหนกัน..”

“เราจะไปแถวอุทยานแห่งชาติชอรั๊กซานกันคะ แอนนี่จองโรงแรมชอรั๊กพาร์คไฮเต็ลไว้แล้ว ไปดักรอที่นั่น ถ้าพวกเขาพานักท่องเที่ยวไปที่นั่นเราก็คงได้เจอแน่ ดีกว่าขับรถไปตามเส้นทางทัวร์เรื่อย ๆ ซึ่งอาจจะพลาดกันก็ได้จริงมัยคะ”แอนนี่ตอบ

“อ้อ ยังไงก็ได้ ขอให้เจอในสองสามวันนี้ก็แล้วกัน จะได้ขึ้นเครื่องกลับไทยได้ทันก่อนที่.....”

นักสืบตึกหยุดชะงักคำพูด มีสีหน้ากังวลพูดขึ้นอย่างปิดไม่มิด ก่อนจะเดินไปที่ร้านขายของที่ระลึกข้างๆ แล้วซื้อปลัดขิกเกาหลีมาหนึ่งอัน ยกมืออธิษฐานบางเรื่องก่อนจะหย่อนใส่ในกระเป๋ากางเกง เหมือนจะเป็นการเอาเคล็ดหวังได้โชคได้ชัย แล้วจึงเดินกลับไปที่รถด้วยท่าทางสบายใจขึ้นบ้าง....

ในเมืองไทยเขาอาจเป็นนักสืบเอกชนที่เก่งกาจ แต่ในเกาหลีใต้ ต่างบ้านต่างเมืองมา
เขาเองย่อมหวังไหวอยากหาที่พึ่งทางใจบ้างเป็นธรรมดา แต่หากมันปลัดขิกเกาหลีจะขลัง
จริงช่วยปิดเป่าญาติและภัยร้ายได้ นักสืบตั๊กก็ยังคงเลือกขนาดผิดไปอยู่ดี เพราะอันที่พอจะช่วย
ให้เขารอดพ้นจากภัยร้ายจากญาติคู่แข่งแผ่นดินรึงความที่ข้างตัวเขาได้นั้น น่าจะต้องใช้อันที่มี
ขนาดเท่าที่นอนสูงที่ตั้งอยู่ตรงลานจอดรถนั้นแหละ จึงจะเหมาะ!

5. ปมอดีต

เมื่อขึ้นมานรถบั๊ต โบอาต้องแปลกใจเล็กน้อยเมื่อเห็นน้องจ๊ิบเดินเข้ามานั่งตรงที่นั่งข้างๆเธอ

“ขอนั่งด้วยคนนะคะ พี่โบอา”น้องจ๊ิบทักทายเธอเป็นคำแรก แล้วยิ้มหวานให้

“เชิญค่ะ”โบอาตอบ ยิ้มรับ พลังคิดขึ้นในใจว่าเด็กสาววัยรุ่นอย่างน้องจ๊ิบคงคิดว่าตอนนี้โบอาไม่ใช่คู่แข่งแย่งแฟนของเธออีกแล้ว ความรู้สึกโกรธแค้นจางหายไปอย่างรวดเร็ว

“เจ็บมากมัยคะ ตอนที่...”น้องจ๊ิบเอ่ยถามขึ้นเสียงเบาปานกระซิบ ตอนท้ายมีอาการอึกอักเหมือนเกรงใจ

“ตอนที่อะไรคะ...”โบอาถามพลางยื่นมือไปจับที่หลังมือของเธออย่างเป็นมิตร ทำให้น้องจ๊ิบดูมั่นใจขึ้น

“ตอนที่...เจาะออกนะคะ”น้องจ๊ิบเริ่มกล้า เอ่ยถามขึ้น

โบอาแอบสะดุ้งนิดหนึ่ง ก่อนเปลี่ยนเป็นยิ้ม

“ตอนเจาะไม่เจ็บค่ะ เพราะยาชา แต่ตอนช่วงพักฟื้นนี่สิ เจ็บมาก..เอ้อ..feel sore..คำ
ไทยว่าไงนะ...”โบอาพูดพลางนึกหาคำศัพท์มาอธิบาย

“ระบบ...”น้องจิบช่วยตอบให้

“ใช่ค่ะ ระบบ...ต้องใช้เข็มฉีดยาคั่นไว้ไม่ให้ที่เจาะไว้แล้วมันติดกันอีก”โบอาอธิบาย
ประสบการณ์ที่เคยฟังจากเพื่อนกะเทยมาอีกที แต่เล่าด้วยน้ำเสียงและท่าทางราวกับเป็นเรื่อง
ของตัวเอง....

น้องจิบนี้ภาพตามด้วยสีหน้าหวาดเสียวรู้สึกนึกเจ็บแทน

การโกหกของโบอาที่ดูเป็นเรื่องเล็กๆน้อยๆ แต่ความจริงแล้วการฉีดสีลข้อมุสนั้นมันน่า
กลัวตรงที่ การโกหกครั้งแรกจะเป็นเชื่อที่จะนำไปสู่การที่จำเป็นต้องโกหกต่อไปๆ...ไม่สิ้นสุด

“พี่โบอาเนี่ยใจกล้าจังเลยนะคะ ถ้าจิบใจกล้าได้ซักครึ่งของพี่ก็คงดีหอรอก”น้องจิบรำพึง
เบาๆเหมือนจะบ่นกับตัวเอง

โบอาหันมายิ้มให้ หันไปเห็นคุณนายเจ็บบกำลังจ้องมองมาที่เธอกับลูกสาวเหมือนสงสัย
ว่าทั้งสองกำลังคุยอะไรกันอยู่ แต่เมื่อเห็นโบอามองมาเธอก็รีบหันกลับเฉไฉไปมองทางอื่นทันที
ในแวบนั้นโบอาก็รู้สึกขึ้นมาได้ว่า แท้จริงแล้วน้องจิบก็เป็นเพียงเด็กวัยรุ่นที่ว้าเหว ซึ่งถูกแม่ที่รัก
และห่วงหวงมากเกินไป เลี้ยงดูมาราวกับเป็นตุ๊กตาบาร์บี้ไม่ยอมให้เธอเติบโตไปตามธรรมชาติ
ด้วยตัวเอง แต่ถูกตีกรอบเลี้ยงดูด้วยความรักที่มากเกินไป ทำให้น้องจิบเป็นเหมือนเด็กหลง
ทาง เพราะไร้ต้นแบบที่ตัวเองอยากเป็น เธอไม่ยอมโตขึ้นมาเหมือนแม่ของเธอแต่ก็ไม่กล้า
พอที่จะเป็นขบถในบ้าน ทำให้เธอโตขึ้นมาด้วยบุคลิกที่เปราะบาง ต้องพึ่งพา และไม่มั่นใจใน
ตัวเอง

อะไรที่มากเกินไปมักจะนำมาซึ่งผลเสีย ไม่เว้นแม้แต่ความรัก คุณจะตรงข้ามกับเพื่อนๆ
กะเทยของโบอาบางคนที่ไม่อยากโตมาเป็นเหมือนพ่อของตัวเอง ที่ให้ความรักกับลูกและ
ครอบครัวของตัวเองน้อยเกินไป

“ได้ทำงานเป็นดาราก็เป็นพิธีกรนี่ น้องจีบชอบมั๊ยคะ” โบอาชวนคุยต่อ

“มันก็...ดีอยู่หรอกนะคะ แต่....ความจริงแล้วจีบคิดว่าตัวเองยังไม่มีความสามารถมาก
พอ ดูอย่างพวกดารานักร้องเกาหลีสิคะ เค้าเก่งกันมากเลย วงการบันเทิงของเกาหลีก็พัฒนา
กว่าเมืองไทยมาก”

“ก็จริงค่ะ แต่ว่ากว่าที่วงการบันเทิงหรือเศรษฐกิจของเกาหลีจะประสบความสำเร็จอย่าง
ทุกวันนี้ นอกจากความมุ่งมั่นแล้วเรายังต้องใช้ความเสียสละของคนรุ่นก่อนด้วย...” โบอาพูดขึ้น
พลางเริ่มต้นเล่าเรื่องต่างๆ ให้น้องจีบฟังมากมายอย่างสนุกสนาน จนน้ำแข็งแห่งความถือตัว
เย็นชาที่เคยจับเกาะหัวใจของน้องจีบละลายไปจนสิ้น

เมื่อสี่สิบกว่าปีก่อนในยุคเศรษฐกิจตกต่ำและกระแสवादกลัวการครอบงำของ
วัฒนธรรมจากอเมริกัน ไทยและเกาหลีต่างก็มีนโยบายปกป้องอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของตน
ขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน โดยประเทศไทยในยุคของท่านนายทศพลเอกเปรม ได้เก็บภาษีฟิล์ม
หนังจากต่างประเทศในอัตราสูงมากจนทำให้ค่ายหนังฮอลลีวูดบอยคอร์ตด้วยการไม่ส่งหนังดี
หนังดังเข้าฉายในไทยอยู่หลายปี ทำให้วงการหนังไทยเฟื่องฟูมากที่สุดในยุคหนึ่ง แต่ก็ทำให้
คนไทยไม่ได้ดูหนังดีหนังดังในโรงภาพยนตร์หลายต่อหลายเรื่อง อย่างเช่นสตาร์วอร์ ต่อมาเมื่อ
มีการเปลี่ยนนโยบายในรัฐบาลต่อมา วงการหนังไทยก็เริ่มซบเซาตกต่ำลง ส่วนในเกาหลีใต้
นั้นรัฐบาลของประธานาธิบดีปาร์คจุงฮีได้ออกกฎหมายจำกัดโควตาหนังต่างประเทศและให้โรง
ภาพยนตร์ต้องฉายหนังเกาหลีมากกว่าร้อยละสิบห้าวันในแต่ละปี นอกจากนี้ยังจัดให้มี
เทศกาลหนังและเงินทุนสำหรับสร้างหนังและมีวงเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำสำหรับธุรกิจบันเทิงให้กับ
เอกชนในแต่ละปีเป็นจำนวนค่อนข้างมาก แม้คนเกาหลีใต้นั้นจะยังยากจนและขาดแคลน
มากกว่าเมืองไทยเสียอีก งบประมาณสนุนวงการบันเทิงก่อนนี้จึงถูกมองว่าเป็นความฟุ่มเฟือยอยู่ไม่

น้อย แต่แม้ว่าประธานาธิบดีท่านนั้นจะถูกถอดถอนจากอดีตหัวหน้าหน่วยราชการลับคนสนิทของตัวเองในงานเลี้ยงไปแล้ว รัฐบาลต่อมาก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงนโยบายเหล่านี้แต่อย่างใด สิทธิในการดูหนังฟังเพลงของคนเกาหลีได้รุ่นก่อนจึงถูกจำกัดอย่างต่อเนื่องมานานมากกว่า ยี่สิบปีกับงบประมาณแผ่นดินที่ถมลงไปจำนวนมาก กว่าที่จะได้เกิดกระแสคลื่นวัฒนธรรมเกาหลีพัดสู่ประเทศอื่นๆในเอเชียให้เห็นในทุกวันนี้....

เช่นเดียวกันในด้านเศรษฐกิจ ด้วยนโยบายสนับสนุนอุตสาหกรรมหนักของรัฐบาลจึงมีการบังคับให้ธนาคารปล่อยกู้ระยะยาวให้บริษัทอุตสาหกรรมใหญ่ๆอย่าง ฮุนได แดวู ซัมซุง แอลจี ล็อตเต้ ในอัตราที่ต่ำมาก ทำให้บริษัทเหล่านี้กู้เงินมาขยายทำธุรกิจกันตั้งแต่มั้จิ้มฟันยันเรือรบที่ไม่ใช่แค่คำพูดเล่นๆ เพราะอย่างเช่นบริษัทซัมซุงนั้นก็ม้ทั้งโรงงานทำมั้จิ้มฟันที่ย่อยสลายได้เพราะทำจากแป้ง และมีอุตสาหกรรมต่อเรือขนาดใหญ่อยู่จริงๆ ด้วยดอกเบี้ยต่ำทำให้กลุ่มบริษัทแซโบลักษ์ใหญ่เหล่านี้ครอบครองที่ดินดีๆทั่วประเทศ และทำกำไรมหาศาลจนกลายเป็นยักษ์ใหญ่ระดับโลกในเวลาไม่ถึงสิบปี ในขณะที่ธุรกิจธนาคารของเกาหลีได้กลับเติบโตอย่างแข็งแกร่งเนื่องจากกำไรต่ำจนเราแทบไม่เคยได้ยินชื่อธนาคารของเกาหลีได้ในธุรกิจการเงินของเหมือนบริษัทอุตสาหกรรมของเกาหลีเลย และประชาชนผู้ฝากเงินในยุคนั้นก็ต้องเป็นผู้เสียสละได้ดอกเบี้ยเงินฝากในอัตราต่ำไปด้วยโดยปริยาย

เบื้องหลังของทุกความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ ย่อมมีความอยุติธรรมที่ใหญ่ไม่แพ้กันซ่อนเร้นอยู่เสมอ....

“น้องจึบู้มั้ยะคะ คำพูดกันว่าวัยรุ่นเกาหลียุคนี้ไม่หนักเอาเบาสูเหมือนคนรุ่นพ่อแม่อีกแล้ว มีคนบอกว่าคนรุ่นใหม่ของเกาหลียุคนี้จะไม่ยอมทำงานประเภท3D...ไม่ใช่คอมพิวเตอร์ กราฟฟิกนะคะ แต่หมายถึงคำว่า difficult งานยากๆ danger งานเสี่ยงๆ แล้วก็dirty งานเลอะๆ วัยรุ่นเกาหลีเดี๋ยวนี้อาจทำแต่งงานสบายๆได้เงินเยอะๆ อย่างพวกงานบริษัทใหญ่ๆหรือพวกดารานักร้อง...”โบอาเล่า

“แหม ความจริงก็เหมือนกับวัยรุ่นไทยนะคะ แต่เรื่องนี้คงไม่ใช่ตามกระแสเกาหลี เพราะวัยรุ่นไทยเราเป็นแบบนี้มาก่อนเกาหลีซะอีกค่ะ รวมทั้งจับด้วย”น้องจิบพูด พลางหัวเราะซ้ำๆ

โบอาหลุดหัวเราะซ้ำๆอย่างเป็นธรรมชาติดูน่ารักมากเสียจนน้องจิบเองยังแผลมอมองเพลिन

“พี่โบอาเนี่ยดูมีเสน่ห์จังเลยนะคะ ถ้าไม่ใช่....จิบว่าพวกผู้ชายแถวนี้คงหลงจนตีกันตายแน่ๆเลย แต่ก็ไม่นั่นนะ ระวังพีนกเขากับพี่ใหม่มาจับด้วยนะคะ สองคนนี้นั่นนะ ถึงหน้าตาอาจจะไม่ดี แต่นิสัยนะ แย่กว่าหน้าตาอีกค่ะ”

คราวนี้โบอาหัวเราะดังกว่าเดิม ก่อนจะพูดเหยยขึ้น

“แล้วน้องจิบไม่กลัวโปรดิเวเซอร์รูปหล่อจะมาจับพี่บ้างหรือคะ”

น้องจิบหน้าแดงขึ้นวูบหนึ่งก่อนจะตอบแบบเขินๆว่า

“แหม ความจริงจิบมีแฟนแล้วค่ะ หลายคนด้วย ชื่อแจงดองกันกับวอนบินค่ะ แต่ไม่ค่อยได้เจอกันเพราะเค้าติดถ่ายหนัง ส่วนพี่ก็องนะ จิบแอบหวงแบบนี้สาวหวงพี่ชายมากกว่าค่ะ อนุญาตให้พี่โบอาไปจับได้ค่ะ แต่ต้องระวังหน่อยนะคะ...”

เธอยื่นหน้าเข้ามาใกล้โบอาทำเสียงกระซิบกระซาบ ทั้งสองชำเลืองมองไปที่กองที่ที่นั่งหลับอยู่ตรงเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามที่กำลังจะถูกนินทาระยะเผาขน

“เคยได้ยินมาว่าพี่ก็องนะ....เป็นโรคกะเทยโฟเบียร์ค่ะ!”

“อ่ารึาไซ้(จริงอะ)?....”โบอาแผลมอกุทานเสียงยานคาง แปลกใจปนสงสัย

“...เวลาโดนกะเทยตั้งใจมาเตะเนื้อต้องตัวนะ ผื่นจะขึ้นเลย...ความลับมาก! อย่าบอกใครนะคะ....อ่ารึาไซ้!”

โบอาชำเลื่องมองโบหน้าหล่อคมเข้มสุดแมนของก้องด้วยแววตาของยายตัวร้าย มองเห็นของเล่นชิ้นใหม่พลางนึกย้อนเหตุการณ์ตั้งแต่เช้าที่โปรดิเวเซอร์หนุ่มพยายามเลี้ยงๆ เพื่อนกะเทยทั้งสามของเธอแต่ก็พยายามทำตัวไม่ให้มีพิรุณอะไร ที่เขาดูจะทำตัวสนิทสนมกับเธอมากกว่าส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะความสวยน่ารักของเธอ แต่อีกสาเหตุหนึ่งก็คงเป็นเพราะเขาคิดว่าเธอเป็นไกด์คนเดียวในกลุ่มที่ไม่ใช่กะเทย...แต่ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว โบอาแอบยิ้มออกมาเมื่อคิดถึงความลำบากใจของเขที่ต้องทำงานร่วมกับไกด์กะเทยสี่คนไปจนจบงาน และอดสงสัยไม่ได้ว่าตอนที่กำลังนั่งหลับอยู่นี้...เขาจะฝันร้ายบ้างหรือเปล่าหนอ? เหอ เหอ เหอ....

ส่วนคนที่กำลังถูกสองสาวแอบนินทาอยู่นั้น อาจเป็นเพราะข่าวร้ายในมือที่ยิงทำให้เขาฝันร้ายจริงๆ ฝันที่เป็นเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในวัยสิบขวบของเขา

.....การแสดงโชว์อันสวยงามอลังการสุดสุดทำยของคณะโชว์สาวประเภทสองอันมีชื่อเสียงของพัทยาจบลงท่ามกลางการลุกขึ้นปรบมืออย่างสุดประทับใจของผู้ชม รวมทั้งครอบครัวของเด็กชายก้องด้วย

ที่ด้านหลังเวที บรรดานางโชว์สาวประเภทสองหลายสิบคน มีทั้งแนวสวยงามและประเภทตลกขบขัน บ้างกำลังเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว พักผ่อน และอีกกลุ่มใหญ่ที่กำลังนั่งจกส้มตำปลาว่าดิบลาบก้อยชกเล็กลาบเลือดกันอย่างเมามัน ด้วยความช่วยเหลือของผู้บริหารคณะโชว์ที่เป็นเพื่อนกับบิดา เด็กชายก้องท่าทางกล้าๆกลัวๆเดินถือสมุดขอลายเซ็นเดินเข้ามาในห้อง

“พี่ครับ ขอลายเซ็นหน่อยได้มั๊ยครับ” เด็กชายก้องพูดขึ้นท่ามกลางเสียงจ๊อกแจ๊กจอกแจ

นางโชว์ร่างอวบคนหนึ่งในชุดคลีโอพัตราหันมาเห็นเข้า อุทานขึ้นด้วยน้ำเสียงราวกับนางงามรักเด็ก

“อู๊ย มาจากไหนคะน้อง หน้าตาน่ารักจังเลย...โตขึ้นต้องหล่อมากแน่ๆ”

นางโซวีหลายคนหันขวับมาตามเสียงทันที ตามมาด้วยเสียงวี๊ดวีวายเข้ามารุ่มล่อม เด็กชายก้องราวกับเจอของเล่นชิ้นใหม่ บ้างก็ลูบหัวหยิกแก้มกัน่วนวาย แต่นั่นยังไม่ร้ายเท่าเมื่อกลุ่มที่กำลังนั่งจกส้มตำปลาร้าลุกขึ้นมาพร้อมผสมโรง

“อู๊ยตายแล้ว เด็กอะไรหล่อจัง...อยากเลี้ยงตั๋ยซะแล้วสิ..”

แล้วนางโซวีแหวดลกคนหนึ่งในชุดกิโมโนแต่แต่งหน้าเหมือนหมาแก่ก็ดึงตัวเด็กชายก้องเข้ามาหอมแก้มด้วยริมฝีปากหนากว้างฟันหลอและกลิ่นปลาร้าดิบหึ่ง จากนั้นอีกหลายปากที่ตลอบบอวลไปด้วยสารพัดกลิ่นอาหารทั้งซุบหน่อไม้ฉาบเลือดขี้เพี้ยก็ระดมลงมาใส่แก้มและใบหน้าของเด็กชายก้องจนหายใจแทบไม่ออก

“อ๊า....”เด็กชายก้องซ้อคจนร้องไม่ออกกับภาพสยงเต็มตาเมื่อริมฝีปากนับสิบที่ซอกฟันเต็มไปด้วยเศษอาหารกำลังค่อยๆเคลื่อนเข้าหาใบหน้าของเขาพร้อมกับกลิ่นปากสารพัดสุดทนทาน...

ก้องตกใจตื่นขึ้นมาจากฝันร้ายที่เป็นปมฝังใจในวัยเยาว์ แต่เมื่อลืมตาขึ้นเขาก็ต้องพบกับฝันร้ายกลายเป็นจริง..... ใบหน้าของแต๊ก เบลล์และแพรวกำลังยื่นเข้ามาแทบจะชิดกับใบหน้าของเขา ทำให้ก้องเผลอสะดุ้งเฮือก เหงื่อแตกพลั๊ก

“อู๊ย ฝันร้ายเหรอกะพี่ก้อง สะเด็ดดงเลย.....”แพรวี่ถาม ทำหน้ายิ้มแบบปลอมโยนแต่ยังพยายามทำก็ยังดูหน้าโหดกว่าเดิม

“รถมาถึงศูนย์วัฒนธรรมที่บ้านเกาหลีแล้วคะ”เบลล์พูด ขณะรถกำลังเข้ามาจอดในเขตอาคารศูนย์วัฒนธรรมที่บ้านเกาหลีซึ่งจะใช้เป็นจุดถ่ายทำรายการที่วีจูดต่อไปตามที่วางไว้ในแผนงาน

โบอาข้าเลื่องมอดดูอาการตัวเกร็งของก้องเมื่อถูกเพื่อนกะเทยทั้งสามของเธอล้อมอยู่ แล้วก็เผลอยิ้มช้าออกมา มั่นใจขึ้นทันทีว่าปมกลัวกะเทยหรือที่น้องจิบเรียกว่าโรคกะเทยไฟเบียร์ของก้องนั้นเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน

การถ่ายทำรายการทีวีที่ศูนย์วัฒนธรรมพื้นบ้านเกาหลีนั้นเหตุการณ์จะเปลี่ยนไปจากช่วงเช้าเอามากๆ เพราะว่าก้องมีท่าทางพยายามจะเลี่ยงห่างจากโบอา ในขณะที่น้องจีบกลับมีท่าทางติดแจพี่สาวคนใหม่จนมารดาของเธอเริ่มหงุดหงิด

“ลูกจีบ แม่ว่าหนูไม่ควรจะทำตัวสนิทสนมกับแม่ไกด์เกาหลีนั้นมากเกินไปนะจ๊ะ”
คุณนายเจียบเดินเข้าไปทำเสียงเหมือนสั่งลูกสาว

“มีเหตุผลอะไรคะ”น้องจีบถามคำถามที่ปรกติไม่เคยถามมารดาเช่นนี้มาก่อนเลย

“เหตุผลคือแม่ไม่ชอบ!”คุณนายเจียบตอบ

“คุณแม่ไม่มีเหตุผลเลยนะคะ...”

น้องจีบหันมาเถียงเสียงแข็งอย่างที่แทบไม่เคยทำเช่นนี้มาเลยตั้งแต่เล็กจนโต ก่อนจะเดินไปคุยกับโบอาต่ออย่างสนิทสนม ทำให้คุณนายเจียบมองตามด้วยสีหน้างุนงงแกมโกรธ โกรธตัวตันเหตุที่ทำให้ลูกสาวตัวเล็กๆที่เคยว่านอนสอนง่ายเริ่มกล้าเถียงเธอแบบเป็นตัวของตัวเองเช่นนี้

ภายในอาคารศูนย์วัฒนธรรมถูกแบ่งออกเป็นห้องต่างๆเพื่อจัดแสดงชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเกาหลีในยุคต่างๆของชาวบ้านและราชวงศ์ มีเด็กนักเรียนเกาหลีที่โรงเรียนพามาทัศนศึกษาเดินถือสมุดจดกับใช้กล้องโทรศัพท์มือถือถ่ายภาพเพื่อเอาไปทำรายงานส่งครู

บรรดาเด็กๆเกาหลีดูจะให้ความสนใจกับสามกะเทยไทยที่เดินลัดลากลูในศูนย์ค่อนข้างมาก บางคนถึงกับขอถ่ายรูปด้วยคงเห็นเป็นของแปลกเลยอยากเอาไปอวดที่บ้าน ในสังคมเกาหลีเองนั้นยังไม่เปิดกว้างยอมรับการแสดงออกของเพศที่สามในที่สาธารณะเท่าใดนัก ไม่เหมือนเมืองไทยที่ใจกว้างกับเรื่องนี้มากกว่า การถ่ายทำรายการทีวีของทีมงานเป็นไปอย่างค่อนข้างราบรื่น โดยที่ก้องและน้องจีบที่ทำหน้าที่พิธีกรได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์

และชีวิตความเป็นอยู่ของคนเกาหลีได้อย่างคล่องแคล่วโดยมีไกด์ทั้งสองช่วยเป็นแขกรับเชิญในรายการเพื่อเล่าเติมแต่งเกสต์ประวัติศาสตร์สนุกๆให้ฟังอย่างสนุกสนาน

ประวัติศาสตร์เกาหลีที่คนไทยเริ่มคุ้นเคยกันมากขึ้นเมื่อละครพีเรียดซีรีส์เกาหลีถูกนำมาฉายในเมืองไทยมากมายหลายเรื่อง ทำให้เข้าใจได้ไม่ยากว่าทำไมคนเกาหลีจึงขยันและเมื่อจะทำสิ่งใดแล้วก็จะมุ่งมั่นทุ่มเทสุดตัว เพราะตั้งแต่เมื่อสองพันปีก่อนในยุคสามอาณาจักร คือ โคกูเรียว แพ็กเจและซิลลา มีการรบพุ่งเพื่อแย่งชิงอำนาจและดินแดนกันมานานกว่าเจ็ดร้อยปี จนในที่สุดอาณาจักรซิลลาก็สามารถรวมเกาหลีเป็นแผ่นดินเดียวกันได้สำเร็จ เล่ากันว่าหลังการรวมแผ่นดินของแคว้นซิลลา ราษฎรของแคว้นที่ถูกยึดครองจำต้องอพยพและเปลี่ยนนามสกุลของพวกเขาเพื่อไม่ให้ถูกไล่เช่นฆ่าหรือจับตัวมาเป็นทาสแรงงาน เขาเชื่อว่าอาจเป็นเพราะเหตุนี้ด้วยส่วนหนึ่งจึงทำให้ในเกาหลีมีคนนามสกุลคิม ปาร์คและลีเพียงสามนามสกุลรวมกันแล้วมีมากกว่าครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งหมดที่มีอยู่กว่าห้าสิบล้านคนเลยทีเดียว แต่อาณาจักรซิลลาก็ยิ่งใหญ่อยู่ได้ไม่นานนัก เพราะการเมืองภายในที่แตกแยกและถูกราชวงศ์ถังของจีนรุกรานจนต้องยอมตกเป็นเมืองขึ้น ช่วงนั้นเองที่วัฒนธรรมจีนสมัยถังหลังไหลสู่คาบสมุทรเกาหลี ทั้งอักษร ภาษา ศิลปะและศาสนา จนกระทั่งในภายหลังแม่ทัพที่ชื่อวังคังได้ก่อรัฐประหารล้มอาณาจักรซิลลาและตั้งราชวงศ์โคเรียขึ้น(พ.ศ.1461-1935) ต่อมาก็ถูกกองทัพมองโกลยึดครองได้ในระยะหนึ่ง ภายหลังพวกมองโกลก็ถูกทัพจีนตีกลับออกไป ช่วงนี้มีการเปลี่ยนราชวงศ์อีกครั้งในปีพ.ศ.1935 แม่ทัพอีซองเคได้ล้มราชวงศ์โคเรียและสถาปนาตนเองขึ้นเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ยี่ ทรงพระนามว่าพระเจ้าแทโจ แล้วย้ายเมืองหลวงไปตั้งที่เมืองฮานยางซึ่งปัจจุบันก็คือกรุงโซล

ยุคทองของราชวงศ์นี้คือรัชสมัยของพระเจ้าเซจงมหาราช ซึ่งเป็นรัชกาลที่4ของราชวงศ์ยี่ ทรงประดิษฐ์อักษรเกาหลีขึ้นใช้แทนตัวอักษรจีน ต่อมาราชวงศ์ยี่เริ่มอ่อนแอลงเป็นช่วงเวลาเดียวกับญี่ปุ่นเริ่มเรืองอำนาจด้านการทหาร ญี่ปุ่นต้องการยกทัพผ่านเกาหลีเพื่อไปยึดครองจีน จึงทำให้เกิดสงครามหกปีหรืออิมจินแคว้นขึ้น(พ.ศ.2135-2141) แต่ด้วยความสามารถของ

วีรบุรุษสงครามนายพลเรืออิซุซึนซึ่งได้ประดิษฐ์เรือเต่าซึ่งมีเกราะเหล็กหุ้มเรือไว้ทำให้ยุทธนาวีกับญี่ปุ่นนั้นเกาหลีได้รับชัยชนะ แต่ประเทศและเศรษฐกิจก็บอบช้ำมากต้องใช้เวลาฟื้นตัวอยู่นาน แต่สุดท้ายในปีพ.ศ.2453เมื่อร้อยปีก่อนนี้เอง แม่ทัพอิเดโอยชิก็นำทัพญี่ปุ่นบุกเข้ายึดครองเกาหลีและลัทธิราชวงศ์ยี่ได้สำเร็จ การปกครองของญี่ปุ่นเต็มไปด้วยความโหดเหี้ยม มีการสร้างคุกเพื่อขังนักโทษเกาหลีอย่างทารุณ ซึ่งปัจจุบันได้ถูกอนุรักษ์ไว้เป็นสถานที่ทางประวัติศาสตร์อีกแห่งหนึ่งที่เด็กนักเรียนเกาหลีต้องมาเยี่ยมเยือน คนเกาหลีบางคนเล่าว่าสมบัติทั้งหลายของเกาหลีได้ถูกญี่ปุ่นขนกลับประเทศไปแทบหมดสิ้น แม้แต่ต้นพันธุ์ดอกซากุระที่ปลูกในญี่ปุ่น คนเกาหลีเองก็เชื่อว่าได้พันธุ์มาจากประเทศของตนเอง และยังมีคนเกาหลีจำนวนไม่น้อยที่ถูกจับไปญี่ปุ่นเพื่อใช้แรงงาน ซึ่งปัจจุบันลูกหลานของแรงงานเกาหลีเหล่านี้ที่เกิดในญี่ปุ่นยังคงถูกกดขี่ให้เป็นเพียงพลเมืองชั้นสองที่เรียกกันว่าพวกบุรุษคามิน ซึ่งพวกเขาเหล่านั้นยากจะหางานดีๆ ทำได้ในญี่ปุ่น นอกจากเป็นแรงงานหรือลูกสมุนของพวกยากูซ่าเท่านั้น ความโกรธแค้นของคนเกาหลีรุ่นเก่าที่มีต่อญี่ปุ่นจึงยากจะลบเลือนไปได้ โชคดีที่คนรุ่นใหม่ของทั้งสองประเทศได้ลบเลือนความรู้สึกนี้ไปจนเกือบหมดสิ้นแล้ว...

จะเห็นได้จากประวัติศาสตร์ว่า ชนชาติเกาหลีนั้นนอกจากแผ่นดินจะแร้นแค้นเพราะพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาสูงและหินแข็ง ฟ้าร้ายภูมิอากาศก็มีครึ่งหนึ่งของปีที่แห้งแล้งและหิมะตกจนเพาะปลูกไม่ได้ ทะเลก็มีคลื่นลมแรงแทบตลอดทั้งปีแล้ว พวกเขายังต้องเผชิญกับการเมืองภายในที่แตกแยกแทบไม่มีเวลาสงบสุข และถูกล้อมรอบด้วยประเทศที่ใหญ่กว่าคอยจ้องจะรุกรานตลอดเวลา ...ถ้าไม่ขยันก็ต้องอดตาย หากไม่สู้ก็ต้องเป็นทาส จึงไม่น่าแปลกใจที่เราจะเห็นคนเกาหลีจะมุ่งมั่นทุ่มเทอย่างสุดชีวิตเมื่อโอกาสมาถึงไม่ว่าจะเป็นในเรื่องใด....

การถ่ายทำตามสคริปต์รายการผ่านไปได้อย่างค่อนข้างราบรื่น ใช้เวลาราวสี่ชั่วโมงการถ่ายในส่วนของพิธีกรก็เสร็จสิ้น เหลือแต่งานกล้องinsertของจำที่ต้องเดินไปถ่ายเจาะภาพตามห้องแสดงต่างๆอย่างละเอียดเพื่อนำมาใช้ในการตัดต่อแทรกภาพประกอบคำบรรยาย ระหว่างรอยายจำนั้นทั้งเบลล์ แท็กและแพร์ซึ่งยังไม่รู้เรื่องอาการกระแทกไฟเบียร์ของก้องก็ยังคงเล่น

เกมส์สนุกกับแย่งกันจับผู้ชาย เข้าไปเสิร์ฟน้ำเสิร์ฟขนมเซตหนึ่งให้กับห้องพร้อมกับพูดจับเล็ก จับน้อยกันเป็นที่เฮฮา แต่คนที่สนุกกว่าดูเหมือนจะเป็นโบอาที่นั่งขำกับการสังเกตการพยายาม ทำตัวไม่ให้มีพิรุณของก้อง ในใจก็แอบนึกชื่นชมความอดทนของเขาขึ้นมาบ้างที่ไม่ได้แสดงสีหน้าอคติหรือไม่ชอบใจกับเพื่อนๆของเธอให้เห็นเลย...

“พี่โบอาคะ เสร็จงานแล้วโปรแกรมต่อไปคืออะไรคะ”น้องจับถามขึ้นเสียงร่าเริง

“มือเย็นนี้เราจะพาไปทานต้นตำรับเนื้อย่างเกาหลีกันคะ”โบอาตอบ

“หวัละเค้าสิบเค้าบาทกินไม่อั้นรีเปล่าครับ”นายใหม่ถามแทรก

“อั้นนั่นให้แกกลับไปกินที่บ้านเองแล้วกัน”พี่แจ้วพูดพลาทูปหลังนายใหม่เสียงดังอีกจน หลังแอนด์ เพราะยังแค้นจากคำแซวเมื่อเช้า

“โหย ใจวอินฮเยเล่นแรงวะ”นายใหม่บ่นพึม

“แต่พี่ไม่ทานเนื้อนะ เพราะพี่นับถือเจ้าแม่กวนอิม แล้วชื่อพี่ก็ชื่ออินฮเยที่แปลว่าความ เมตตากรุณาด้วย”พี่แจ้วตัดเสียงหวานนุ่มรากับแม่ชีทันที ทั้งๆที่เมื่อกี้เพิ่งใช้ความรุนแรงไป หยกๆ

“หมูก็มีคะ เป็นหมูพันธุ์พิเศษที่เลี้ยงดูอย่างดี จะมีไขมันแทรกอยู่ในเนื้อแดงเวลาย่าง แล้วจะนุ่มละมุนลิ้นมากๆ พี่แจ้วทานแล้วรับรองต้องพูดคำว่าอร่อยเป็นภาษาเกาหลีดังๆเลยว่ามาซิดตา!”

“มาซิดตาเหรออ จักริบไปกันดีกว่าคะ ยายจ๋าอยู่ไหน...ถ่ายเสร็จจริงยังเนีย งุ่มง่ามทุกทริป เลย..”พี่แจ้วท่าทางคึกคักตาเป็นประกายวาววับขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินเรื่องอาหารอร่อยๆ

“...นั่นไงเดินตัวมเตี้ยมาแล้วยายจ๋า เฮียจ๋าเวียเดินเร็วๆเข้า ช้างอยากไปกินหมูแล้ว!” นายนกเขาร้องเรียกตากล้องจ๋าที่เดินเอื่อยๆเข้ามาด้วยเสียงที่ดังจนเด็กๆนักเรียนเกาหลีหันมามองขำๆ ก่อนจะถูกขานหน้าของเจ้ช้างเฮียเจ้แจ้วซัดซัดจนหลังแอนด์ตามนายใหม่ไปอีกคน..

ในขณะที่เดียวกัน บนเส้นทางมอเตอร์เวย์สายของดงเชื่อมสู่จังหวัดคังวอนโด รถเช่าของสองกะเทยคู่แฝดเอมมีกับแอนนี่และต๊ักนักสืบเอกชนกำลังขับไปตามเส้นทางที่มีรถไม่มาก แต่รถแต่ละคันก็ใช้ความเร็วกันไม่มากนัก

“ถนนโล่งๆแบบนี้ ถ้าเป็นเมืองไทยมีหวังเหยียบกันมิด...”ต๊ักพูดลอยๆ

“ความจริงพวกตีนผีเกาหลีก็คงอยากชิงเหมือนกันแหละค่ะแต่ไม่กล้า เพราะมอเตอร์เวย์เส้นนี้นะมีกล้องตรวจจับความเร็วติดไว้เต็มไปหมดเลยคะ เค้าต้องจำกัดความเร็วไว้ค่อนข้างต่ำ เพราะอากาศที่เกาหลีมันค่อนข้างแปรปรวนแล้วถนนก็ตัดผ่านไปตามชอกเขาที่มักจะมีก้อนหินตกลงมาตามถนนบ่อยๆ ถ้าขับเร็วก็อาจเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย”เอมมีพูดอธิบาย เหมือนอยากชวนคุยแก้เหงา

“กล้องเกาหลีเนี่ยถ่ายภาพได้ชัดมากเลยนะคะ ถ้าเราขับเร็วเกินกำหนดกล้องมันจะถ่ายภาพรถของเราทั้งด้านคนขับคนนั่งทั้งทะเบียนรถเอาแบบดิ่งไม่หลุดเลยแล้วจะส่งภาพพร้อมใบสั่งไปให้ถึงที่บ้านเลย ู๊มมีคะว่าตอนที่ติดกล้องนี้ช่วงแรกๆนะเคยมีคนดังของเกาหลี ขับรถเร็วเกินกำหนดแล้วมีภาพถ่ายพร้อมกับใบสั่งนี้แหละคะส่งไปให้ที่บ้าน....หลังจากนั้นก็ เป็นข่าวหน้าหนึ่งอยู่หลายวันเลย”แอนนี่เล่าต่อบ้าง

“ทำผิดกฎจราจรแค่เนี่ยนะ เป็นข่าวดัง?”นักสืบต๊ักย้อนถาม

“มันไม่แค่นั้นนะสิคะ แต่เป็นเพราะคนที่รับจดหมายใบสั่งดันเป็นเมีย ส่วนภาพที่ถูกถ่ายส่งไปที่บ้านก็เป็นภาพของคนดังคนนั้นขับรถไปกับผู้หญิงคนอื่นคะ....เลยนอกจากต้องเสียค่าปรับแล้วยังต้องโดนคดีฟ้องหย่าอีกคดีหนึ่งด้วย สมน้ำหน้าพวกผู้ชาย เลว เจ้าชู้ทุกคน”เอมมีเล่าพลางหันมาหัวเราะอย่างสะใจกับคู่แฝด

“แต่กะเทยที่เติบโตได้เฉยๆยังไม่ได้เฉาะก็เป็นผู้ชายเหมือนกันนะ”นักสืบต๊ักพูดแย้งแย้งขึ้น หน้านี้

การถูกเปิดโปงเรื่องเต๊อบทำให้สองฝาแฝดนั่งเงียบเสียความมั่นใจในความเป็นกะเทย
ขึ้นมาทันทีว่าเต๊อบไม่เนียนตรงไหนคนอื่นถึงได้ดูออก...

บรรยากาศการพูดคุยซึ่งเริ่มอึดอัดขึ้นทำให้แอนนี่ยื่นมือไปเปิดวิทยุเพื่อหวังจะให้
เสียงเพลงช่วยลดบรรยากาศความตึงเครียด เสียงเพลงเกาหลีที่ฟังไม่รู้ความหมายดังแทรกขึ้น
เป็นเพลงแร็ปเกาหลีที่ฟังแล้วชวนปวดหัวยิ่งกว่าเดิม

รถเช่าคันนั้นแล่นไปทางเส้นทางคดเคี้ยวหลายร้อยโค้งผ่านภูเขาหินในฤดูใบไม้ผลิของ
เกาหลีใต้ ดอกไม้ป่านานาชนิดกำลังผลิบานสะพรั่งนำทัศนาศูนย์ชื่นชม ตามเชิงผาติดถนนจะ
มองเห็นตะแกรงหรือตาข่ายติดไว้ทั่วแนวเพื่อป้องกันก้อนหินตกลงมาบนถนน ถ้าธารเล็กๆใส
สะอาดที่เกิดจากหิมะละลายไหลขนานไปกับถนนในบางช่วง บางช่วงที่มักเกิดถนนลื่นเพราะ
น้ำแข็งจับผิวถนนจะมีการวางถุงทรายไว้ตามไหล่ทางเพื่อให้คนเดินทางใช้รอยตามพื้นถนนเพิ่ม
ความฝืดให้ล้อรถขับเคลื่อนต่อไปได้สำหรับรถที่เกิดติดหล่มหิมะเข้า แต่ดูเหมือนทิวทัศน์ชวน
มองด้านนอกจะไม่ใช่ช่วยให้นักในรถทั้งสามยิ้มแย้มอย่างจริงจังได้เลยแม้แต่น้อย ท่ามกลางสี
หน้าเรียบนิ่งเหมือนกำลังอุบไต่เล่นไฟโป๊กเกอร์กันอยู่ของฝ่ายที่เริ่มระแวงกับฝ่ายที่มีแผน
บางอย่างซ่อนเร้นอยู่ ดูเหมือนว่าเส้นทางหลายร้อยโค้งตลอดสี่ชั่วโมงของการเดินทางสู่อุทยาน
แห่งชาติซอรั๊กซานนั้น ยังคดเคี้ยวไม่เทียบเท่าใจของคนบนรถคันนั้นเลย...

-จบตอน 5-

หมายเหตุ – ท่านสามารถซื้อ “นางสาวกิมจิกับแก๊งกะป็น้ำปลา” ได้แล้ววันนี้

ที่ร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป ในราคา 170 บาท

*หรือดาวน์โหลดได้ที่ www.ebooks.in.th ในราคาพิเศษเพื่อแนะนำ
ตัวสนพ. ในราคาเพียง 19 บาทเท่านั้น